

Α. Ο. Α. Ο.

ΤΙΜΑΤΑΙ Λ. 15

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ Λ. 15

ΑΘΗΝΑΙ, ΚΥΡΙΑΚΗ 6 Αυγούστου 1906

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 139 — 36

Π. Π. ΓΝΙΕΔΙΤΣ

ΤΟ ΚΡΑΝΙΟΝ

[ΕΚ ΤΩΝ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ]

*Pulsis dumbrā sumus...
Horatius*

Α

Και λοιπόν, είμαι άνθρωπος ανισόρροπος. Άπεφάνθησαν, ότι είμαι ανισόρροπος. Ό εγκέφαλος μου πάσχει. Μάλιστα το γνωρίζω, έχει κάτι, κάποιον στίγμα, μικρόν, μόλις καταφανές, μαύρον στίγμα. Συνήθως είναι τόσο μικρόν, όσον ή κεντιά μιας βελόνης. Υπάρχουν όμως και περιπτώσεις που αρχίζει να ξεχωρίζεται.

Όπως ή φρούκα του σαπουνιού, μεγαλώνει μεγαλώνει και συστρέφεται, — έπειτα θα καταλάξη όλην την κεφαλήν, όλον τον εγκέφαλον, θα έκτοπίση όλα από την κεφαλήν και τότε, — άχ! πόσον είναι βαρύ! Τίποτε πλέον δεν υπάρχει ούτε σκέψις, ούτε φωνή, αλλά μία κενότης, σκοτεινή, άπαισία.

Λέγουν — είμαι ανισόρροπος. Αυτοί, — οι Ιατροί. Μου τό έβεβαίωσαν τούτο — κ' έγω τό έπίστευσα.

Άλλά τί είδους είναι ή ανισοροπία μου αυτή; Είναι μονομανία; Είς τί; Έγω είς τίποτε δεν είμαι προσηλωμένος, έχω συναίσθησιν όλων. Δεν είμαι φρενολήπτος, είμαι πάντοτε ήσυχος και ήρεμος. Δεν έχω καμμίαν ένσκόλησιν, και, τούτο είναι αλήθες, αλλά τί πρέπει να γίνει, άφ' ου άκριβώς διά ν' ασχοληθώ, δεν είμπορώ να συγκεντρώσω τον νοήν μου; Τό φοβερόν δεν είναι αυτό — τό φοβερόν είναι ή άμφισβόλλια. Και ξεύρετε είς τί άμφισβόλλω; Άμφισβόλλω, άκριβώς, άν είμαι καλά. Αυτό είναι φρικώδες. Κάποτε μου φαίνεται φανερά: «μιά βέβαια, είμαι παράφρων, ώρισμένος...» Άλλοτε πάλιν μία άλλη φωνή μου λέγει: «Μά όχι, όχι, είσαι καλά, ά τ' ο! είναι σωστό!»

Υπήρξε καιρός, όχι πρό πολλού, εσχάτως, που τό είχα πιστεύσει. Ένώμιζα, ότι ό εγκέφαλος μου είχε βλαφή και είχα πρόσ τούτο άφορμάς να τό πιστεύσω. Τώρα αί άφορμαί αυταί δεν υπάρχουν, όμως υπήρξαν, και ίβου πάς:

Η άνάμνησίς των με δυσαρροετεί, άλλ' έν τούτοις, ένθυμούμαι, ένθυμούμαι και τά ελάχιστα, όλας τάς λεπτομερείας. Άς ύποστώ έκ νέου την επανάληψιν, όσον και άν είναι φρικώδες. Ίσως εύκολώτερον λυθή τότε τό ζήτημα τούτο' θα τό διηγηθώ. Είς τό γραφείόν μου επάνω ήτο τοποθετημένον ένα κρανίον. Σύνθηες ανθρώπινον κρανίον, λειον, γυαλιστερόν, λευκόν. Έκειτο, πάντοτε κάτω από την λάμπαν, ως έκ τούτου έπιπτεν επάνω του τό φώς της. Μία κοκκαλένια φούσκα έκεί, με προεσχάς και έξογκώματα.

Αί κόχαι των οφθαλμών όλοστρογγυλοί, όπως της κουκουβάγιας. Τά δόντια άθλιόστατα, στραβά. Και δεν έμειδία. Τά κρανια πάντοτε φαγκρίζουν και γελούν, αυτό όμως τίποτε. Τά έξογκώματα αυταί επάνω από τά φρύδια επήγγαναν προς τά επάνω και είς τό μέσον και έκαμαν να διακινείται μία άγωνία είς όλην την φυσιογνωμίαν, φρικώδη, άπελπιστικήν φυσιογνωμίαν. Όποια γελιογραφία, γελιογραφία μοχθηρώς σκόπτουσα τον άνθρωπον! Και μου ήρρεσε να κυτάξω αυτήν την παρωδία. Έκτιπούσα με τό νύχι τό μέτωπόν του και έλεγα:

— Κακομοίρη, τί σου έμελλε...

Μου έφαινετο ότι τά λόγια μου τό έκαμαν να ουλλογίζεσαι. Αυτό βέβαια ήτο της φαντασίας μου, — περί τίνας ήμπορούσε να σκεφθώ άφου ήτο κενον και άνεδίδεν από τό κτύπημά μου ένα ξηρόν και βραχύν ήχον, έντελώς νεκρόν και ύπόκωφον. Μίαν φοράν από ένα δυνατόν κτύπημά μου έξετοπίσθη ή κάτω σιαγών. Ένθυμούμαι την έκφρασιν που είχε λάθει, όπως τό φάγκρισμα των ζωντιών του μπουλντώγκ, όταν ετοιμάζεσαι να χημίξη. Έκείνην την στιγμήν μου έφάνη, ότι με παρατηρεί. Είς τό βάθος των κογχών των οφθαλμών έχαινον στενάι μαύραι ρωγμαι και με έβλεπον κατ' εθείαν κατά πρόσωπον. Υπήρξε στιγμή που έσκέφθην: και εάν έξαφνα όρμήση από τό τραπέζι και κολλήση τά δόντια του είς τον λαϊμόν μου; Η σκέψις αυτή με έκαμε μάλιστα να πεταχθώ από τό κάθισμά μου. Τί άνοησία, τί μυρία! Ίστερον άπ' αυτό όμως έπαυσα πλέον να τό κτυπώ. Και αυτό ήτο παιδαριώδες. — Τί ήθελα να περιπαίξω; — Ένα άγνωστον, ένα μυστηριώδες αίνιγμα, τό όποιον έγω άλλοτε θα λύσω και όλοι μας θα τό λύσωμεν διά τού βανάτου. Άλλά διατί, διατί πρόωρα, τώρα;

Β

Πολλήν ώραν παρετήρουν τον σκελετόν τούτον. Και πόσον όργήν έξέφραζεν έννοτε ό μορφομας του. Δεν του ήρεσκε να τον κυτάξω. Ά, όχι, δεν πιστεύω... Δεν ήμπορούσε να μ' ήν τού άρέση αυτό. Και προσεπάθουν να φαντασθώ, πως ήτον, όταν τον περιέβαλλε δέρμα, ποίαν είχε τότε φυσιογνωμίαν. Ένδιαφέρον ζήτημα αυτό — δεν είν' αλήθεια; Αυταί μόνον αί κόχαι των οφθαλμών με κάμνονουν κάπως ν' άπορώ. Ξεύρετε, βέβαια, ότι ή όπή αυτή δεν φέρει κατ' εθείαν είς τό κενόν του κρανίου, όχι' ή κόχχη του οφθαλμού είναι ένα είδος κοκκαλένιου σάκκου είς τον πυθμένα του όποιου υπάρχει

όπή, διά της όπης δέ έξέρχονται από τον εγκέφαλον τά όπτικά νεύρα.

Έγω κυτάξω είς τον κοκκαλίον αυτόν σάκκον, είς την κοιλότητα αυτήν και άγανακτώ. Άγανακτώ διότι και έγω έχω είς την κεφαλήν μου παρομοίαν κοιλότητα, αλλά δεν είμπορώ να την ψάσω, διότι επί του παρόντος είναι γεμάτη από ένα λίπος, από μύς, και κυκλοφορεί άκόμη έκεί μέσα αίμα. Έπειτα κυκλοφορία δεν υπάρχει. Και όμως να έδω μέσα είς τάς τρύπας αυτας ήσαν μάτια, — και μάτια και βλέφαρα και βλεφαρίδες, και έβλεπαν και άνοιγοκλείοντο.

Βέβαια ήσαν διαφορετικά, πως θα έκείτο το κρανίον αυτό επάνω είς τό τραπέζι. Και τί χρώμα να είχαν τά μάτια του — ποίος ξεύρει; και κανείς ίσως δεν θα τό γνωρίζει, και άν τό ήξευρε και κανείς θα τό έληγομύνησε. Τά δόντια του όμως έμειναν... Τί στραβά δόντια.

Όπως άπ' αυταί όπήχη γλώσσα, και θα όμιλούσε, βέβαια, θα όμιλούσε... Τί άνοησία, μεγάλη σκέψις κ' αυτή! Και βέβαια άφου υπάρχει ή κεφαλή, θα υπάρχει και ή γλώσσα... Άλλά τί να έλεγε, τί... Αυτό δέ? έμεινε, έξηφανίσθη. Και όταν τό σάρκωμα αυτό, ό εγκέφαλος αυτας έκθήητο άκόμη είς τά όστα, τότε όλα τά ένθυμείτο. Ένα κούφωμα του διαδόλου έκεί να ένθυμείται όλα και να είναι έκεί μέσα όλα γραμμένα και ζωγραφισμένα...

Και έξαφνα τό κούφωμα αυτό, αυτό τό περίλημα του εγκέφαλου να αρχίσω ν' άπουσινθεται και ν' αναδίδη μιαν άνυπόφορον, φρικώδην δυσωδίαν. Τά διαφράγματα κατέπεσαν και μαζή με αυταί ή σκέψις που είναι; Όλα αί άναμνήσεις, πάν ό, τί έπεσούρευσαν τά έτη κατεστράφη, άπέτην που είς τό άπειρον.

Λέγουν οι Βραχμάνες, ότι καμμία σκέψις δεν χάνεται, όλα υπάρχουν και όταν θέλη κανείς όλα είμπορεί να τά προσκαλέση... Όχι, αυταί δεν πρέπει να τά σκέπτεται κανείς δεν πρέπει...!

Έγραψα την φράσιν του Χάρμπετ, ό όποιος επαναλαμβάνει: «δεν πρέπει να σκέπτεται κανείς!» και όμως αυτός δεν παύει να σκέπτεται. Μά έγω πολύ καλά γνωρίζω, — άσχετως προς την βλάβην του εγκέφαλου μου, και ότι, πά, ό, τι γράφω είναι έπίσης ανισόρροπον, διότι είναι άπόροικ ποιās τινας νοσηρας προσπαθείας, — πολύ καλά γνωρίζω, ότι όλαί μου αί σκέψις προυπήρξαν και άλλοι άνθρωποι, τούς όλοους έγω δεν γνωρίζω, ίσως οι πρόπαπποι και πρόγονοί μου, έσκέπτοντο επίσης

και έβλεπον και έκείνοι είς τό κρανίον, και τούς έβασάνιζε και τούς έτυράννει τό άγνωστον μυστήριον, και όπως και έγω, την νύκτα, είς τό φώς της λάμπας, έν πλήρει ήρεμία, άνεγνώριζον, ότι τό πάν είναι σαπρία, τά πάντα σποδός, και ούδεν υπάρχει έν τφ κόσμω πλην μιας κοινής, συνθεούσης, άγνώστου ιδέας, την όποιαν ήμεις δεν γνωρίζομεν. Η ιδέα αυτή είναι ή λυχνία, τό φώς της ζωής, και ποίος, ποίος θ' άνάψη την λυχνίαν ταύτην;

Άχ, πόσον είναι βαρύ τό γήινον περίβλημα! Και να τό αποβάλλη κανείς — δεν πρέπει να τό αποβάλλη, είναι μικροψυχία, και κοποτόμα προχωρούντες που και διόκοντες τι και τό τί αυτό τί είναι δεν είξεύρομεν.

Ζωγραφίζουν την Μαγδαληνήν με κρανίον. Τούτο και χυδαίον είναι και λεπτόν, καλλιτεχνικώς λεπτόν. Άπερίριστος διαφθορά — εθαγγέλιον, γυμνωμένα στήθη και κρανίον... όποιαν μοιραίαν έντύπωσιν έπροξένησεν είς την Μαρίαν ταύτην τό κρανίον κατόπιν του διανοθέντος παρελθόντος. Είναι περιεργον τί να ήσθάνετο άρά γε είς την ψυχήν της; Κανείς δεν γνωρίζει και κανείς δεν έγνώρισε' και άν τό έμαθον, θα τό έληγομύνησαν. Μόνον ό καλλιτέχνης αίσθάνεται... Να αίσθάνεται άρά γε; Ίσως όμως να τού άνέπτυξε κανείς άλλος τό θέμα!

Γ

Άλλ' ίβου τό κρανίον, τό όποιον παρουσιάζει: όποσδήποτε ένδιαφέρον. Και ή σκέψις που με βασανίζει κυρίως είναι: είς ποίον άνθρωπον άνήκει και που είναι τό σωμα. Πράγματι, που είναι τό σωμα; Έχει χωρισθώ από τον κορμόν, είναι μόνον και είναι άναπόσπαστος Ιδιοκτησία μου. Έπλήρωσα δι' αυτό είς τόν νοσοκόμον της κλινικής τρία ρούθλια και είμαι κύριος αυτού! Τρία ρούθλια! Τί φθνήγεια! Πόσον μυθώδες φθνήν! στοιχίζει μία ανθρώπινη κεφαλή, τώρα είς τόν δέκατον έννατον αιώνα μας. Και ό νοσοκόμος την έχει βράσει αυτην την κεφαλήν, την έχει βράσει με ποτάσαν διά να μη βρωμά. Θά βράσουν τάχα κ' έμένα έτσι ή όχι;

Η ιδέα είναι ένδιαφέρουσα — δεν είναι αλήθεια; Και άν έξαφνα με βάλουν κ' έμένα είς τό καζάνι και αρχίσουν να με βράζουν; Χμ... αυτό είναι άναδρον! Όχι, αυτό δεν είμπορεί να γίνει, έγω έχω παρουσίαν. Μόνον των πληθειών και των ποταπών γένους ανθρώπων κρανια παθαίνον αυτό τό μαρτύριον. Τά ιδικά μας τά κρανια, άν όχι είς μαυσωλεία, κάπου όμως είς περιφανή μνημεία θα σα-

πούν' άλλως δεν είναι δυνατόν να γείνη. Τυφόντι ό στήμων μας, ό σκελετός μας, τώσων άξιεράστων και πεπαθειμένων ανθρώπων, όπως ήμεις, να πέση έξαφνα είς τά συχαμένα χέρια κανενός! Ά, όχι! θα γείνη κτήμα των σκυλίων και μόνον. Να, τώρα έγω σκέπτομαι και κάτι τι, ποίος διάβολος ξεύρει τί, δουλεύει μέσα μου, και αυτό έπειτα θα σαπή και καμμία σκέψις δεν θα υπάρχει, και άντ' αυτής είναι σκόληξ γλοιώδης και βδελυρός, ό όποιος θ' αρχίσω να σαλεύη μέσα είς τό κεφάλι και θα έρπη επάνω είς τούς σαπισμένους γύρους του εγκέφαλου' θα έκπληροί κάποιον προορισμόν κάποιος νόμος της φύσεως.

Ό σκόληξ αυτός δεν υπάρχει, δεν εγεννήθη άκόμη και θα βραδύνη να γεννηθώ! Ίσως μετά σαράντα έτη, έγω όμως νομίζω, ότι θα υπάρξω και ή γνώσις αυτή είναι φρικώδης, φρικώδης! Και δεν θ' άπομείνη τίποτε' ούτε τό τραπέζι αυτό επί του όποιου γράφω, ούτε ή πέννα, ούτε τό φώς... όλα αυταί θα εξαφανισθουν κάπου... Όχι, αλήθεια, δεν πρέπει κανείς να τά σκέπτεται αυταί...

Τώρα έρχεται άκόμη ή σειρά του ζητήματος της ζωής' λοιπόν ή ζωή, τό κάτι τι αυτό, τό όποσον έσπινθηροβόλει μέσα είς τό κρανίον αυτό — που είναι; Άπέτην είς τό άπειρον ή μήπως άπίεμιν μόνον τι έξ αυτής μέσα είς τά όστα: τά όστα τά έβρασαν. Άλλά είμπορεί κανείς να βράση ή να ζεματίση την ζωήν; Κάποιο στοιχείον της θα έχη μείνει όπωσδήποτε έδω πουθενά, παρά τον άκουστικόν πόρον. Έδω είναι κλάδος των χελείων, των ρωθώνων. Και κάθηται τό μόνον αυτό της προτέρας, της σεσεθείσης ζωής επί του κλάδου τούτου...

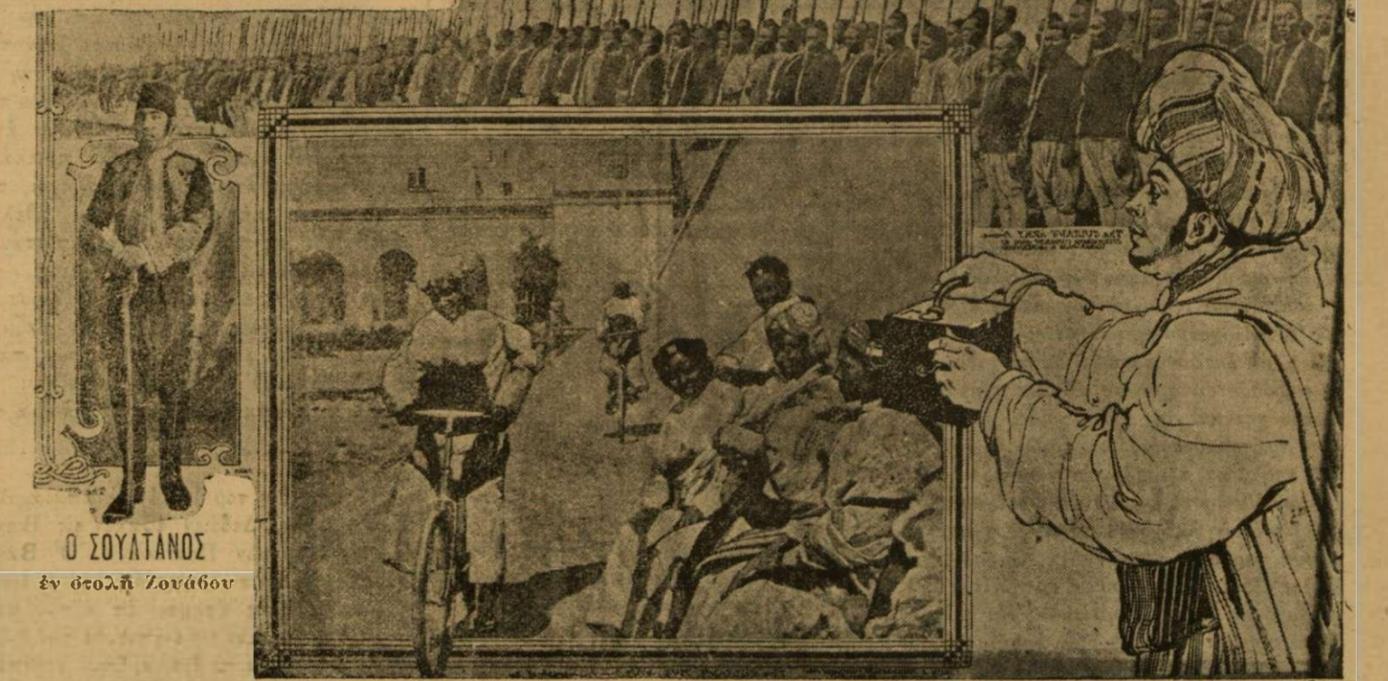
Άλλ' εάν ή ψυχή κοιμάται μόνον μέσα είς τον σκελετόν τούτον, εάν είναι δυνατόν να την άφυπνίσω κανείς, να την καλέση έκ νέου είς την ζωήν; Άν... ω, τί μου ήλθεν είς την κεφαλήν μου! Άφου προσέκρουσα είς μίαν ιδεάν...

Είμπορομεν να κάμωμεν να κινώται τά άψυχα αντικείμενα διά της δυνάμεως της θελήσεως. Τό γνωρίζω τούτο και όλοι: τό ξέρουν. Και όταν έγω συγκεντρώσω όλην την θελήσιν μου επί του κρανίου, τότε;

Δ

Ίβου, είναι ή πέμπτη νύκτα κατά σειράν που έγω, κλεισμένος και με φραγμένην την κλειδαρότρυναν, διά να μη με ιδή κανείς, κάθημαι και μαγνητίζω τό κρανίον. Κάποτε μου φαίνεται, πως αυτό είναι μία μεγάλη άνοησία, κάποτε όμως άνα-

Ο ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΟΚΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΧΑΡΕΜΙ ΤΟΥ

Μία σύζυγος του Σουλτάνου κινηματογραφωφοδσα τας γυναίκας του Χαρεμίου

Είς τά Άνάκτορα του Φέξ, όπου έχει τό χαρέμι του ό Σουλτάνος του Μαρόκου Μουλαί-άδδ-ελ-Άζίζ ΙΑ', ζή, με πολλών άπλοϊκότητα Αί γυναίκαι του χαρεμίου τον ποικιλίον κατ' αριθμόν μεταξύ 150—350, όίότι όλοι οι κατά τόπους διοικηταί φιλοτιμούνται να του στέλλουν ως δώρον ώραιάς Μαυριτανίδας, άλλ' αυτές δεν έρχεται είς έπικοινωνίαν, παρά με εύαριθμωτάτας εύνοουμένας, φροντίζον να υπανδρεύη τάς λοιπάς με διάφόρους μεγιστάνας του.

Αί γυναίκες του Χαρεμίου ζούν διασκο-

δάζουσαι με όλα τά παιγνίδια του πολιτισμού.

Αί ύπομονητικώτεροι έκ των συζύγων του Σουλτάνου έμαθον και την φωτογραφικήν, καταγίνονται δε καθ' έκάστην να φωτογραφούν διάφορους σκηνάς του ζίου των Άνακτόρων, με τάς όποιας πολύ διασκεδάει ό Σουλτάνος.

Ό Σουλτάνος είναι τυπικώτατος είς την ζωήν του. Άμα τή άνατολή του ήλιου ξυπνά, κάμνει τό λουτρό του, πίνει τον καφέ του και τρώγει κάτι τι, έξακολουθεί μέχρι της 11 π. μ. να εργάζεται είς τάς

ύποθέσεις του Κράτους του. Μετά τό φαγητόν έξέρχεται είς περίπατον ανά τον άπεράντον Άνακτορικόν κήπον, όπου και ό ιδιαίτερος του ζωολογικός κήπος, είς τον όποιον πολύ διασκεδάει με τά αγαπητά του ζώα. Είς τάς 3 1/2 λέχεται έπισκέψις Έβρωπαίων και ύπνκόων του, είς τάς 6 δε μετά τό όειπνον άποχωρεί, έκτός άν πρόκειται να παρασθή είς θεατρικήν ή κινηματογραφικήν παράστασιν.

Ό Σουλτάνος είναι πάντοτε άδρότατος προς πάντας, χαριεις, προσπνέστατος, λυκυτάτος, τέλειος τζέντλεμαν.

γνωρίζω, ότι εμπορεύω να καταρθεί τέτοια, και το αναγνωρίζω τούτο ίδιού δικαίου.

Αισθάνομαι έντονα, και πολύ ευχρυσώς, ότι μεταξύ έμου και του κρανίου υπάρχει κάποιος δεσμός—άσπληγτος, λεπτός, Αισθάνομαι πώς μέρος των δυναμένων μου μεταβίνει εις αυτό, ως εκ τούτου αισθάνομαι εξάντλησην. Γνωρίζω, είμαι βέβαιος, ότι και εκείνο το αισθάνεται, αλλά δεν εμπορεύ, δεν τολμά να το δείξω. Τρομάζει με την ιδέα πώς να εξέλθω πάλιν από την γαλήνην αυτήν, από τον ήσυχον, τον αδιατάρακτον, τον αώνιον ύπνον. Καθώς ο φρόνος, υποκρίνεται τον νεκρόν, φοβούμενος κατ' ήμισυ, αλλά τί; και ο φρόνος αυτός δεν γνωρίζω φοβείται επικείμενον κίνδυνον. Και ο σκοπεύς αυτός αισθάνεται επίσην λαμπρά, ότι απειλείται από κάτω, από κάτω φοβερόν την επάνωθεν εις την ζώην.

Και θά τον επαναφέρω. είμαι περί τούτου βέβαιος. Όλη μου ή δύναμις, όλος ο νευρικός μηχανισμός πρὸς αυτόν είναι άστραμμένος. Είμαι ζωντανός, υγιής άνθρωπος; πᾶν ὅτι, έχω τὸ μεταθίω εις αυτό το φοβίμ, και θά το κάμω νά ζήσῃ.

Πόσον όμως τούτο είναι δύσκολον, πόσον είναι δύσκολον!

Επέρασαν πάντα ήμέρα και αποτέλεσμα κανέν. Κάποτε την νύκτα όταν ήγού κοιμῶμαι, μου φαίνεται, πώς κάποιος ήμλει. "Αμα ως τρίψω το σπύρον και άνάψω το κηρίον, τὸ πᾶν ήσυχάζει, αν και κάποιος διαβατικός σδυνόμενος ήχος είναι αισθητός ακόμη εις τον άέρα. Γνωρίζω, ότι αν ήτο να φοιτήσῃ κανείς τὰ πάντα διά μιάς και ιδίας αὐτο το κρανίου—και το τραπέζι, πὸς είναι αὐτὸ επάνωθεν άπέχει από ἐμὲ περισσότερο από τρεῖς πήχεις—θά έβλεπα κάτω τι τὸ ποῖον τώρα μόνον μαντεύω.

Ήγάρασα ένα κλεπτοφάραρον. Ἀνάθε: όλην την νύκτα επάνω εις τὸ τραπέζι, παρά τὸ προσκέφαλον μου και είναι ολόκληρο κατακαμένο, ήμα ως όμως καταλάθω τίποτε, πιάζω ένα ελατήριον και ὁ ἀνταναστατήρ ἀντανασταίει αὐθιγαί τὸ κρανίον. Ἐν τούτοις είναι ήσυχον... Πόθεν όμως αὐτοὶ οἱ ήχοι; Από τὸν πάσχοντα ἐγκέφαλον μου;

Κάτι άνοιρα παράδοξα συγκυρημένα. Ἀλλά και πᾶς νά μήν είναι παράδοξα; Διαρκής ένταση τοῦ ἐγκεφάλου. Αισθάνομαι πολύ καλά ότι μερικὰ κύτταρα τοῦ ἐγκεφάλου μου ἐξηθένθησαν και δεν λειτουργοῦν ως πρότερον. Ἀπολύστατα δεν θέλουν νά ἐργασθῶν. Αισθάνομαι πᾶς συσφιγγόμενα. "Ω! αὐτὸ είναι έντελὸς ἰσχυρότερον, καταπληθέντος συνασθημα. Καταλαμβάνετε, μέσα εις τὸ κεφάλι,—είνε φοβερόν είναι φρικώδες!...

Τὸ θέμα μου όμως θά τὸ ἐκτελέσω...

Τι εἶν' αὐτό;... Τὸ έπιασα τώρα εις τὰ χέρια μου και μοῦ εφάνη ότι κολλᾷ, σαν νά εσκαπᾷ με ὀργρόν, σαν νά είναι ἰσχυρότερον. Ἐγείνε κατακόκκινον τριανταφυλλί. Είναι δυνατόν;... Ἀ, τώρα είναι καιρός νά ἐργασθῶ. "Ωστε, θά εἶπῃ, εὐρίσκωμαι εις τὴν ἰεῦστααν δόξαν. (Ἀκολουθεῖ).

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΠΡΩΤΗ ΘΥΜΙΑΤΙΣΙΑ

Δούλοι οἱ ήμέτεροι πρόγονοι και πτήσσαντες υπό την πτέρναν και τον άκινάκη του Πορθητοῦ, έστρεψαν μεν την δουλειαν, αλλά και δεν ελησμονήσαν ότι καιτοι ραγιαδες ήδύναντο να μετρούσωσι τον κλοιόν της δουλείας και να διασώσωσι τον εθνισμόν στερωδῶς, συνυφάναντες τούτον πρὸς την θρησκείαν, άφου ὁ μεν κατακτητὴς άνεγνώρισε τον άμείσωσ μετά την αλωσιν της Κωνσταντινουπόλεως ἐκλεγέντα Ἑλληνα Πατριάρχην ὡς Ἐ θ ν ἰ ὀ ρ ἡ ν τῶν Ρωμαίων, οἱ δὲ προκρίωντο τῶν Ἑλλήνων καταλιπόντες τὰς πόλεις εὐρον ἄσυλον εις χωρία ὄρεινά και δυσπρόσιτα, διαβιόντες οὕτω μακρὰν τῶν κρατούντων, οἷτινες δημεύσαντες ἄπασαν την χώραν, ἐπαφηκαν τοὺς ραγιαδες κατοίκους ὄρεινῶν, τινων και άγόνων χωρίων, ἐν ποιῶ τινι αὐτοδιοικήσει, ὀνομάσαντες τὰ χωρία «Κεφαλοχώρια», ὄν τοὺς προέχοντες-Κοτσαμπασήδες κατέστησαν ὑπευθύνους διά την δημοσίαν τάξιν και την εἰσπραξιν τῶν ποικίλων φόρων ἄλλ' οἱ ἐν τοῖς Κεφαλοχωρίοις προύχοντες-Κοτσαμπασήδες, μὴ λησμονήσαντες και ἑαυτοὺς σὺν τῇ παρόδῳ τῶν χρόνων, ἐδημιούργησαν, ἐμπνευσῶσ και της Ἐκκλησίας, προνόμια τινὰ πρωτοκαθεδρίας και τιμῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς, και την τίθησιν τῶν προνομίων τούτων ἐθετοῦρον ἐκ τῶν ὄν ὄκμ ἄνευ, διότι ὑπὲρ τούτων ἐμάχοντο λυσσώδῶς, ὄπαρχει δὲ και παράδειγμα, καθ' ὃ η λύσις τῆς ἐξιδος ἐξεκλήθη διά τοῦ Μητροπολίτου Κορίνθου εις τὸν Οἰκουμένικόν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως! Τὰ προνόμια τῶν Προσετῶν-Κοτσαμπασήδων ἦσαν α') νά ἕστανται οὗτοι εις τὸ πρῶτον ἀριστερὰ μετά τον ἀρχιερατικόν θρόνον στασίδιον β') ὁ ἐκάστοτε ἱερουργῶν ἱερεὺς πρὸ της «Μεγάλης Εἰσόδου» άφου ἐθύμια ἱστάμενος ἐπι της Ὁραίας Πύλης τὰς τέσσαρας εἰκόνας-Λεσποτικάς τὰς ἐπὶ τοῦ Τεμπλέου και τὸν ἀρχιερατικόν θρόνον, ὄφρεια νά θυμιάσῃ ἀμείσωσ και κατ' ἀπαράβατον κανόνα πρῶτον τον προσετῶν-κοτσαμπασην και εἶτα τοὺς λοιποὺς χριστιανούς, και γ') ψαλλομένου τοῦ «Κωνινοκοῦ», ἐλλείψει τότε εἰδικοῦ ἐκονοστασίου πρὸς ἀπασμὸν της εἰκόνης παρὰ τῶν χριστιανῶν, ὁ προσετὸς κοτσαμπ-

πασης ἑδικαιοῦτο νά ἀσπασθῇ πρῶτος τὰς ἐπὶ τοῦ Τεμπλέου τέσσαρας εἰκόνας-δεσποτικάς, πρῶτος νά κωνομήσῃ τῶν Ἀρχόντων Μυστηρίων, ἐφ' ὅσον διήρχε τῆς αὐτῆς ἀνάγκης πρῶτος νά λάβῃ ἀντίδορον ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἱερέως και πρῶτος νά ἐξέλθῃ εις τὸ προαύλιον τούτου, ἐνθα ἐπὶ βραχὺ ἀναμένον, ἐδέχετο την «Καὶ ἡμέρα» με τὰς ἐλαφράς ὑποκλίσεις τῶν χριστιανῶν, ἡμῆς και σεβασμῶ ἕνεκα.

Και τῶν αὐτῶν μεν ἦσαν τὰ ἐξ ἔθους πιδανῶς δημιουργηθέντα προνόμια ὑπὲρ τῶν προσετῶν-κοτσαμπασήδων, ἐν Τριμηναίοις δὲ της Κορινθίας ὄπου ἔχοντο τρεῖς συνοικίας και τρεῖς πρωτεύοντες ἡ κυριῶς ἐνοριακοὺς ναοὺς (ἐξ ὧν ὁ α' Ἅγιος Νικόλαος ἐν ἄνω Συνοικίᾳ και α' Ἅγιος Δημητρίος ἐν κάτω Συνοικίᾳ) ἐγεννήθη ἡ μεταξὺ τῶν δύο Προσετῶν Κοτσαμπασήδων ἐξ Ἰωάννου Νωταρά, —πατρὸς τῶν Ἀνδρῆκου Νωταρά ἀπαρχονισθέντος ἐν Ἀκροκορίνθῳ τὸ 1821, Σπήλιου Νωταρά, τοῦ γνωστοτέρου ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ντελὶ Σπήλιος» και Μιχαήλ Μακαρίου Νωταρά, Μητροπολίτου Κορίνθου και διαπρεποῦς ἐν λογίοις, ἀποβιώσαντος ἐν Χίῳ τὸ 1806, και εἰς ὄσον—ἄγιον ἀνακηρυχθέντος ὑπὸ της Μεγάλης Ἐκκλησίας, πάντων δὲ πλὴν τοῦ Μακαρίου ἐνεργῶς μετασχόντων της ἐν εἰτι 1769 ἐξεγέρσεως της Πελοποννήσου, —κατοικοῦντος εις τὸν ἐν τῇ ἄνω Συνοικίᾳ πύργον του και ἀπολαύοντος τῶν τιμῶν και της πρωτοκαθεδρίας εις τὸν ναὸν της συνοικίας του Ἅγιου Νικόλαου, και τοῦ προύχοντος Σπήλιου Ξυλέρη, κατοικοῦντος ἐν Κάτω Συνοικίᾳ ἀδελῶς κληρονομήσαντος τὰς αὐτὰς τιμὰς της πρωτοκαθεδρίας εις τὸν ναὸν τοῦ Ἅγιου Δημητρίου ἐγεννήθη δὲ ἡ περὶ προνομίων και πρωτοκαθεδρίας, μεταξὺ Γεωργιανῆ Νωταρά και Σπήλιου Ξυλέρη, διότι ὁ πρῶτος μετοικήσας εις τὴν κάτω Συνοικίαν ἠξίω, ὡς ἐν ἐνεργείᾳ Προσετῶς Κοτσαμπασήσῃς τὴν εις αὐτὸν ἀνεκρίαν ἀπονομήν τῶν ἐν τῷ ναῷ τιμῶν, διότι ἦν τὰ μῆλα εὐνοούμενος τῶν ἐκάστοτε Στρατῶν της Πελοποννήσου και τῶν Τοπαρχῶν-Βέηδων της Κορίνθου, διότι ὁ μεν υἱὸς του Δελή-Σπήλιος διετέλεσεν ἐν Κωνσταντινουπόλει Βεκήλης—ἀπεσταλμένος της Πελοποννήσου—ὁ δὲ Ἀντρίκος-Μορ-ἀγιάν-πληρεξούσιος της Κορινθίας εις τὸ ἐκάστοτε ἐν Τριπόλει συνερχόμενον συνέδριον τῶν προκρίτων της Πελοποννήσου, ὁ δὲ Σπήλιος Ξυλέρης ὡς ἰθαγενὴς ἐν τῇ συνοικίᾳ ἐπ' οὐδενὶ ὄρφ έστρεψε τὴν ἀποβολήν και θυσίαν τῶν προνομίων του χάριν του νέου μετοίκου και Κοτσαμπασή Νωταρά. Ἡ εἰς ἐδεινῶθη ἐπὶ τῶσδων μεταξὺ τῶν δύο προσετῶν, και ἂν ἡ παράδοσις δεν διέσωσεν ἐκ της λήθης λεπτομερείας, οὐχ ἤτιον διέσωσεν αὐτὸς οὐτος ὁ ναὸς ἐν μαρτύριον, διότι ἐνῶ κατ' ἀπαράβατον κανόνα οἱ ἱεροὶ ναοὶ τῶν χρόνων ἐκείνων ἔφερον δύο θυρῶς τὴν μεν ἐπὶ της μεσημβρινης πλευρᾶς, τὴν δὲ ἐπὶ της δυτικῆς, ὁ ναὸς τοῦ Ἅγιου Δημητρίου ἔχει ἐπὶ της ἀρκτικῆς πλευρᾶς και τρίτην θυρᾶν ἀνοιχθεῖσαν κατ' ἀπαίτησιν πιδανῶς τοῦ Πυργίου Νωταρά και ἐντειχισθεῖσαν μετὰ της λύσιν της ξειδος, λύσιν εὐνοίτην διά τὸν Προσετῶν Σπήλιον Ξυλέρην πρὸς ὃν ἡ περιουσιζόμενη εἰ ἀπόφασις τοῦ Πατριαρχείου ἀνεκρινῶθη ἐγγράφως μεν παρὰ τοῦ Μητροπολίτου Κορίνθου, διά ζώσης δὲ και πλήθοντος τοῦ ναοῦ παρὰ τοῦ ἐφημερίου, ὄστις ἀναγνώσας ταύτην εις ἐλήμον τῶν ἐνοριῶν, και κρατῶν θυμιατήριον ἐφώνησε πρὸς τὸν Σπήλιον Ξυλέρην ἀπὸ της ὄραίας Πύλης «Κατέτα την, κῆρ Σηληιούλη τὴν πρώτη θυμιατῆσιᾷ.

Πολλοὶ τῶν συγχρόνων πιδανῶς θά μειδιάσωσι διά τὰ αἰτία και την έντασιν της μεταξὺ τῶν δύο προσετῶν-κοτσαμπασήδων ἐπίδος περὶ πρωτείων, ἀλλὰ τὸ προβάδισμα ἐγκραται εις πάντα ἀνθρωπον, διότι και σήμερον εἰ παρὰ τοῖς πεπολιτισμένοις λαοῖς, δυστυχῶς και παρ' ἡμῖν, ῥαπτοὶ και ἄγραφοὶ κώδικες, εἶπ' ὅτι δὲ και διενέξεις περὶ πρωτοκαθεδρίας, προνομίων και τιμῶν, πολλά; ἐδημιούργησαν πολιτικὰς περιπλοκάς, και άφου πρόκειται περὶ σοβαρᾶς ἡ μὴ μικρολογίας, ἂς μὴ κόνιασμεν τοὺς ἐρίσαντας δύο προσετῶς, ἐνθυμούμενοι ὃ τι ἐπιχαρίτως ἠθμενίζετο νά ἀπαντᾷ εις τοὺς ψέγοντας τὰς ὑπερβασίας του ὁ Ἰωάννης Κωλέτης, λέγων αὐτὰ, ἀγαπητέ, γίνονται και σπὲ Παρίσι».

Εὐλόκατρον. I. Π. Σταματούλης

Ο ΒΑΓΝΕΡ ΚΑΙ ΑΙ ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ

Αἱ ἀπαρχαὶ κάκισται.—Ἡ αἰοδός Δεδριέν τὸν ἔμπνεει και ἀποδίδει τὸ πρῶτον ὄλων τῶν ἠρωιδῶν του.—Ο τελικὸς θρίαμβος τοῦ Βάγνερ.

Ἡ κατωτέρω ἐπισκόπησις ἐπὶ τοῦ βίου τοῦ μουσουργῶ Ριχάρδου Βάγνερ, ἐπὶ τῶν δυσκόλων ἀπαρχῶν του και τοῦ τελικοῦ του θριαμβου, θά δώσῃ εις τὸν ἀναγνώστην μικρὰν τινὰ ἰδέαν και περὶ τῶν διαφόρων ἔργων του, τῶν ὁποίων ἄλλοι; ἡ ἀνάγκησι θ' ἀπῆτε πολὺν χωρον.

Ο Βάγνερ ἔλεγεν ὅτι ὁ ἀνθρωπος εἶνε ἀχώριστος ἀπὸ τὸν καλλιτέχνην. «Ἀπ' ἐκείνου μόνον δύναμαι νά ἐνοηθῶ, ἔγραφε τὸ 1851, οἱ ὀποῖοι κρίθλονται τὴν ἀνάγκην και τὸν πόθον νά μ' ἐνοήσωσιν, και αὐτοὶ εἶνε δι' ἐμὲ φίλοι. Ἀλλ' ἄδυνατὸ νά θεωρήσω τῶν αὐτῶν ὄσους θέλουν νά με ἀγαποῦν ὡς καλλιτέχνην, χωρὶς νά με συμπαθοῦν ὡς ἀνθρωπον. Ο καλλιτέχνης δεν δύναται: νά χωρισθῇ ἀπὸ τὸν ἀνθρωπον, ὄπως και ἡ ψυχὴ και τὸ σῶμα εἶνε ἀχώριστα. Ποτὲ ἡ τέχνη του δεν δύναται νά ἐνοηθῇ ἂν δεν τὸν ἠγάπησιν πρότερον ὡς ἀνθρωπον και δεν ἐνόησιν τὸ ἔργον του ὄμοῦ και τὴν ζώην του.»

Τὰ μελοδραματικὰ τοῦ Γκουνώ εἶνε ἀπειρώς ἀπλά και διακυγῆ, ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ βυγγερικὸν ὄραμα τέλος, οἱ φανταστικοὶ ὄπαδοὶ τοῦ Βάγνερ, τὸν ἀναγνωρίζουν, ὄχι ὡς μουσικόν μεγαλοφυᾶ, ἀλλ' ὡς ἐν ἀπὸ τὰ εὐρύτερα και ἰσχυρότερα φιλοσοφικὰ πνεύματτα τοῦ αἰῶνος.

Ἄλλ' ἐτόψεις ὀλιγώτερον φιλοσοφικὰ ἔμειλλον νά κηθοληγήσωσιν τὸ τάλαντόν του, κηθῶσιν ἡ μουσικὴ κλίσις δεν τοῦ ἤλθεν ἀπ' ἀρχῆς.

Τὸ 1827 κηθητῆς εις τὸ γυμνάσιον της Δελφίας, ὁ Βάγνερ διέπρεπεν εις τὰ γράμματτα. Ἐδιάβαζε Σχιζπηρ, ἐζήτε: νά γράψῃ τραγωδίας κατὰ μίμησιν τοῦ ἀρχαίου, και ἔκαμε ἕκ ὄραμα ὄπου θνητῶναι: 40 ἀνθρώπους διά μιάς, εις τρόπον ὄστε ἐδέησε ν' ἀναστήσωσιν μερικῶς, διά νά δοθῇ ἡ λύσις.

Ἄλλ' ἡ φιλολογικὴ τυχῆως τὸν ἐκούρσα και ἐπεδῶθη εις τὴν μουσικὴν. Ἡ οἰκογενειὰ του τὸν ἔστειλε εις διδάσκαλον, ὄστις όμως δεν ἤργησε ν' ἀπυθῆσῃ με τὸν ἀλλοκόστον και ἀφρηκόμενον κηθητῆν του, και τὸν ἀπέπεμψε λέγων:

— Δεν θέλω νά με κάμης νά χάτω και ἐγὼ τὸ κεφάλι μου. Τίποτε δεν ὑπόσχεται αὐτὸ τὸ παιδί!

Όλίγον πρότερον και ὁ διδάσκαλος τοῦ κλειδοκυμβάλου τὰ αὐτὰ εἶχεν ἀποφνηθῆ. Χωρὶς ὁ Βάγνερ νά τραχηθῇ ἀπὸ τὴν διπλῆν αὐτὴν πρόορσιν συνέθετε μίαν προεισαγωγὴν και τὴν ὑπέδελεν εις τὴν ὄρχηστρῶν τοῦ Βασιλικῶ Θεάτρου, ὄπου πικιχθεῖτα, ἀπέμεινε ἰστορικῆ διά τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ κοινῶ τῶν ὁποίων προσέκλεσσαν οἱ ἀσυγκρήτως θρησῶδεις ἡχοί της.

Μετὰ τὴν ἀποτυχίαν αὐτὴν, ἠθέλησε νά ἐπιδοθῇ εις τὰς πολιτικὰς ἐπιστήμας, και ἐνεγράφη εις τὸ Πανεπιστήμιον.

Ἄλλ' ἀργότερον ὁ πρῶτος μουσικὸν ἔργον τῶ ἐπικηλῆθε, και εἰργάσθη μαζὺ με ἕνα φίλον του μουσικόν, ὄστις τὸν περήτησε μόνον καθ' ἦν ἡμέραν τῶ εἶπε:

— Σὲ ἔμαθα νά στέκης στὰ πόδια σου. Πήγαινε!

Τὴν ἀνοιξὴν τοῦ 1834 ἡ ἀπκαμίλλος κοιδὸς Σρέδερ Δεδριέν ἔψηκλεν εις Βιέννην τὴν «Βωθῆν τῶν Πορτίκων». Ο Βάγνερ διά πρῶτην φορὰν τὴν εἶδε, και ἡ διάσταμας καλλιτέχνης ἠκρησεν ἐπ' αὐτοῦ μεγίστην ἐπιορὴν, και τῶ ἐνέπνευσε τὴν έντασιν της μουσικῆς με τὸ ὄραμα, ὄπου μετέπειτα ἐστράφησεν δια: αἱ προσπαθείαι του.

Τὸ παράδειγμα της Δεδριέν, γράφει, ὑπῆρξε τὸ σταθερόν ἰδνικόν μου, και εις κάθε πρόσωπον γυναικὶς τὸ ὄποσιν ἐνεπνεόμην, αὐτὴν εἶχα πάντοτε ὑπ' ὄψιν μου ὡς πρότυπον.»

Εἶχε ἤδη συνθέσει ἐν μελοδραμα αἱ Νύμφαι, εἰκοσεταιῆς τὴν ἡλικίαν, και κατόπιν τὸ ἱστορικὸν μελοδραμα Ριένζην και ἄλλο ἔν, τὰ ὄποια ὄλα οἰκτῶς ἀπέτυχον.

Ἄλλὰ, με αὐτὰς ὄλας τὰς ἀπογοητεύσεις, ἡ κλίσις και τὸ τάλαντόν του εἶχον

ἐνδυναμωθῆ, και δεν ἤργησαν νά ἐκδηλωθοῦν με τὸν Ἰπτάμενον Ὀλλανδῶν ἡ τὸ Στοιχειωμένο πλοῖον, τοῦ ὀποίου τὸ ἀρχικὸν χειρογρῶφον ἐπόλῃσεν εις τὸ Μελοδραμα τῶν Πικρισίων ἀντὶ 500 φράγκων. Τὸ ἔργον ἀπέτυχεν εις τὸ Παρίσι, ἀλλ' ἀναθεωρηθὲν ἀπὸ τὸν Βάγνερ ἐντὸς ὄλιγων ἐβδομαδῶν, περσετάθη τὸ 1843 εις Δρέσδην, και κατόπιν εις Ρίγαν.

Ἡ τοιαύτη ἐπιμονὴ με τὴν ὀποιᾶν ἐπαλίκεν ὁ Βάγνερ ἀποτελεῖ και τὸ κύριον γνωρίσμα τοῦ χαρακτηρῶς του, ὄπως ἔγραψεν ἀργότερον και εις κριτικῶς: «Ο Βάγνερ εἶνε ἡ ἐνστάκτως της θελήσεως, της δραστηριότητος, της ἐπιμονῆς. Εἰς ὄλους τοὺς ἐπιδοκῶντας ἕκ ὄρισμένον σκοπόν, τὸν ἐξελάμβνον ἐπὶ πολὺν χρόνον ὡς μονομανῆ. Σήμερον ὁ Βίτριαν και αὐτὸς εἶνε αἱ θεοί της Γερμανίας. Οἱ ἐπίλεικται τῶν γαλλοφῶδων και μελομικῶν Γερμανῶν γουυπετοῦν πρὸ τῶν ποδῶν των.»

Τὸ σύστημα, δηλαδὴ ἡ φιλοσοφικὴ σύλληψις, ἡ ὀποία τὸ πρῶτον ἐπεφάνη εις τὸ στοιχειωμένο πλοῖον, θά παρακολουθῆ τοῦ λοιποῦ ὄλα τὰ ἔργα.

Μὲ ὄλην τὴν ἀποτυχίαν τοῦ στοιχειωμένου πλοῖου, τὸ μελοδραμα της Βιέννης ἐδέγη με ἀνοικτὰς ἀγκάλας τὸν Ταγγουζερ και ἔκαμε σημαντικὰς δαπάνας διά τὴν παραστάσιν του, τὸ δὲ κύριον πούσωπον ὑπεδῶθη ἡ διάσπασις Δεδριέν.

Ἀλλὰ και ὁ Ταγγιούζερ ἀπέτυχεν. Οὕτε ἡ μουσικὴ ἤρρεσεν, οὔτε ἡ ὑπόθεσις.

Ἄλλ' ὁ Βάγνερ εὐρεν ὄριστικῶς τὸν δόμον του, και συνέθετε κατόπιν τὸν Δοργκὸν, τὸ πρῶτον μελοδραμα με τὸ ὄποσιν, μεθ' ὄλας τὰς ἐχθρῶς ἐκδηλώσεις, εθεράμειβεσεν εις Πικρισίους.

Εἰς τὰ ἔργα του αὐτὰ θέτει ἀντιμετώπους τὸν πνῆθημον ἔρωτα και τὸν λυτρωτὴν ἔρωτα.

Ἡ πρῶτη παράστασις τοῦ Δοργκὸν ἔγεινε εις Βεῦμαρην τὸ 1850. Ο Βάγνερ, ἐξόριστος ὡν διότι ἔλαβε μέρος εις τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ βασιλέως της Σαξωνίας, δεν παρεῦθεθῃ εις τὴν παράστασιν.

Κατὰ τὴν ἐξορίαν του εις Ζυρίχην, συνέθετε τὸν Τριστῶν και Ἰσέλι, τοὺς Τραγουδιὰς, και τὴν Τετραλογία: (Ο χρυσὸς τοῦ Ρήνου, ἡ Βαλκυρία, ὁ Σίγγρηθ, τὸ Λυκαυγὲς τῶν Θεῶν).

Ο Παουράλ, όμως και ἡ Τετραλογία, περιπίπτουν εις πλήρη συμβολισμόν.

Εἰς τεχνοκρίτης Γερμανὸς χαρακτηρίζει τὸν Παουράλ ὡς τὸ ἄριστον ἔργον τοῦ ἑθνεοῦ ἔρωτος, ὄπως ὁ Τριστῶν εἶνε τὸ γνήσιον.»

Τὸ ἔργον τοῦ Βάγνερ ἀπολήγει οὕτω εις ἀποθέσιν μουσικὴν, και εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ πλέον ἀλλόκοτα χαρακτηρηστικὰ αὐτοῦ τοῦ μεγαλοφυοῦς μουσουργῶ, τὸ ὄτι φηκοδόμησε περκαπλεύριος τοῦ μουσικοῦ του ἔργου, ἐν ὄκμιν φιλοσοφικῶ συστήματος τὸ ὄποσιν προσδίδει εις τὸ ὄλον ἔργον του μίαν ὄσιν ἐνόητος και δύναμειος πνευτῶς νεφρονῶς.

ΤΟ ΑΛΗΘΕΣ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΣΤΑΝΛΕΥ

Εἰς τοὺς πολλοὺς δεν εἶνε γνωστὸν ὄτι ὁ δειφνηφῶς ερευνητῆς της Ἀρκιτικῆς ὀνομάζεται Ἰωάννης Ρόουλαντς (John Rowlands) και ὄτι ἐγεννήθη ἐκ πτωχῶν γονέων ἐν Ἀγγλίᾳ, εις πόλιν μικρὰν της Οὐαλλίας, τὸ Denbigh. Ἰδὸν δὲ πᾶς ἔλαβε τὸ ὄνομα τὸ ὄποσιν σήμερον φέρει: Ἐν ἡλικίᾳ δεκαεπταῶν ἐτῶν ἀνεχώρησεν εις Ἄμερικὴν πρὸς ἔρρεσιν πόρου ζωῆς. Περιεργόμενος τὰς ὄδοὺς της Νέας Ἀρλενίας (New Orleans) εἶδεν ἐπὶ της προθηκῆς ἐμπορικῶ καταστήματος γνωστοποίησιν, ὄτι ζητεῖται μικρὸς ὑπάλληλος. Εἰσελθὼν ἤρτησε τὸν ἐμπορὸν ἂν εἶνε δεκτὸς εις τὴν ὑπηρεσίαν του.

— Και τί ἤξεύρεις νά κάμης πικιδί μου;

— Εἰμαι καλλιγράφος.

— Ἄς δοῦμεν γράψῃ αὐτὴν τὴν ἐπιγραφὴν, εἶπεν ὁ ἔμπορος, ἐγγχειρίζων γραφίδας εις τὸν πατῆδα και δεκνύων τὸ ὄνομα Henry Monton Stanley, γεγραμμένον ἐπὶ σκακίου.

Ἡ γραφὴ τοῦ νεκροῦ Ἀγγλοῦ ἤρρεσε πολὺ εις τὸν ἔμπορον, ὄποσος ἔφερε τὸ ἀναγραφῶν ὄνομα. Ἐδέγη εὐθῶς τὸν Τζᾶν Ρόουλαντς εις τὴν ὑπηρεσίαν του, και τῶσιν τὸν ἠγάπησεν, ὄστε μετὰ ἐν ἔτος τὸν ὄβλητησε και ἔδωκεν εις αὐτὸν τὸ ὄνομά του.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Τὰ δήγματα τῶν σφηκῶν

Οἱ κώνωπες μᾶς ἐμβολιάζουν μὲ τοὺς διαλείποντας καὶ τοὺς ἐλώδεις καὶ τοὺς κίτρινοὺς πυρετοὺς. Αἱ μυῖαι περιάγουσιν εἰς τὰ χεῖλη μᾶς τὰ μικρόβια τῆς φυματιώσεως. Τί νὰ μᾶς ἐπιφυλλάσσουν ἀρὰ γὰρ αἱ σφήκες; Ἀκόμη δὲν ἀνεκάλυψαν εἰς αὐτὰς καμμίαν μικροβιακὴν εἰδικότητα. Ἴσως γείνηται καὶ αὐτό ποτε. Ὁ Κλοκέ ἀναφέρει, ὅτι τῷ 1679 ἡ Πολωνία κατεκλύσθη ἀπὸ σμήνη σφηκῶν, αἵτινες διὰ τῶν ἀργαμάτων τῶν παρῆγον εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῶα φλεγμονήν. Ἡ δὲ φλεγμονὴ εἶχεν ὡς ἀφευκτὸν ἀποτέλεσμα τὸν θάνατον ἐν περιπτώσει καθ' ἣν δὲν ἐγένοντο ἐγκλίρωσι τριμῆρι ἐπ' αὐτῆς καὶ δὲν ἐξήγητο διὰ καταπλασμάτων εἰδικῶν τὸ πῦρ. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἔμως ἡ μικροβιολογία οὐδὲ κἄν εἰς τὰ σπάργανά της εὐρίσκειτο καὶ συνεπῶς δὲν δυνάμεθα νὰ ἐξακριβώσωμεν τὰς αἰτίας καὶ τὰ πραγματικὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐπιδημίας ἐκείνης.

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ἕκαστος δὲν ἐπανελήθη. Τὰ δήγματα τῶν σφηκῶν ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους εἶνε μάλλον δυσάρεστα ἢ ἐπικίνδυνα. Διότι σταγόνας τινὲς ἀμμονίας, ἡ ἐπίδρασις βρεγμένοι ἐντὸς ἀλμυροῦ ὕδατος, ἢ καὶ ἐπιθέματα κοινῆς λάσπης ἀρκοῦν νὰ ἐξουδετερώσουν τὴν ἐνέργειαν τοῦ δήγματος.

Ἄλλ' ἀρὰ γὰρ τὸ δήγμα τῆς σφήκας εἶνε τὸσον ἀκίνδυνον ὅσον λέγεσθαι; Εἰς τὴν Ἱατρικὴν Ἀκαδημίαν τῶν Παρισίων ὁ ἱατρός Φάμπρ ὑπέβλεπεν ἐκθεσιν περὶ τῶν δήγματος τῆς σφήκας καὶ τῆς μελισσῆς, περιεργότατα πράγματα ἀποκαλύπτουσιν καὶ ἀποδεικνύει, ὅτι τὰ δήγματα ταῦτα προκκοῦν δηλητηρίασιν. Βεβαίως τὸ δήγμα μᾶς καὶ μόνος σφήκας δὲν δύναται νὰ εἰσαγάγῃ ὑπὸ τὸ δερμα μὲγάλῃν ποσότητά τοξίνης. Ἄλλ' ὅταν ἐπιπίπτῃ—ἔπερ καὶ ἀρεκτὰ σύνθεσις—ὀλόκληρον σμήνος, τὰ δήγματα καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν ὀλιγώτερον δηλητηριωδῶν μελισσῶν παρουσιάζουσιν φαινόμενα λίαν ἀνησυχαστικά.

Τοῦτο ἐξηγεῖται διὰ τῆς ποσότητος τοῦ εἰσαχθέντος ὑπὸ τὸ δερμα δηλητηρίου. Εἰς ἄλλας περιπτώσεις τὸν κίνδυνον προκαλεῖ τὸ δηχθὲν μέλος. Τὰ δήγματα τῆς μορφῆς καὶ τῆς κεφαλῆς ἐν γένει εἶνε τὰ κινδυνώδεστα.

Χωρικός τις ἔφαγε μῆλον ὅπου ἐκάθητο μία σφήκα. Ἐδήχθη ὑπὸ τῆς σφήκας εἰς τὸν οὐρανίσκον, καὶ ἀπεβίωσε μέσῳ φοικτῶν ἀλγηδόνων μετὰ τινος ὥρας. Ἐπίσης κινδυνώδεις εἶνε τὸ δήγμα τῆς σφήκας τὸ γενόμενον ἐπὶ φλεβός. Ἡ σφήκα εἰσάγει τὸ κέντρον της ὑπὸ τὸ δῆγμα, τρυπᾷ τὰ τοιχώματα τῆς φλεβός καὶ ἐκχύνει τὸ δηλητηρίον της ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ αἷμα, πρᾶγμα δυνάμενον νὰ ἔχῃ ὀλεθροῦς συνεπείας. Ὁ ἱατρός Σενόμπλ ἀναφέρει, ὅτι χωρικός τις, χιλιάκις διηχθεὶς ἀπὸ σφήκας καὶ μελισσῶν χωρὶς οὐδέποτε νὰ πάθῃ τι, ἐδήχθη ἐπὶ τινος φλεβός τοῦ καρποῦ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ὑπὸ μιᾶς σφήκας. Οὕτε ἐκκρίνετο τὸ μέρος οὐτε ἠσθάνθη κανένα πόνον. Ἀλλὰ μετὰ 10—12 λεπτά της ὥρας κατελήθη ὑπὸ σφοδρῶτατων παλμῶν καὶ ἀσφυκτικῶν ἐπέσεν ἀνάσθητος. Στιγμᾶς τινος βραδύτερον κατελήθη ἀπὸ σπασμοῦ καὶ τέλος ἀπέθανε.

Ἡσὸν ἔμως εἶνε τὸ δηλητηρίον τῆς σφήκας; Δὲν εἶνε ἀκόμη πολλὸ γνωστὸν. Τῆς μελισσῆς τὸ δηλητηρίον ἐξακριβώσθη ὡς «ὄξύ λίαν ἀνεπτυγμένον καὶ δριμύτατον». Δύναται τις νὰ τὸ παραγάγῃ δι' ἀπιστάξως. Ἔχει ὀσμὴν ἰσχυράν. Μήπως ἔχει τὰ συστατικὰ τοῦ μυρμηκικοῦ ὄξεος; Εἶνε ἀγνωστον, καὶ ἡ θεραπευτικὴ βεβαίως δὲν δύναται τίποτε νὰ ἐφαρμόσῃ, ἂν δὲν λήσῃ πρώτη ἡ χημεία.

Ἀφοσίωσις κυναρίου.

Μίαν συγκινητικωτάτην ἱστορίαν ἀφηγεῖται ἡ «Σημεία» τοῦ Λονδίνου θέλουσα νὰ παραστήσῃ τὴν στυργὴν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν, τὴν ὅσταν οἱ κύνες ἔχουσιν εἰς τοὺς κυρίους των. Ἡ «Σημεία» ἀφηγεῖται τὴν ἐξῆς ἱστορίαν:

Ἐν νεκρὸν ἀνδρόγονον, ἔβλεπε μὲ ἀληθῆ

τῆς ψυχῆς του πόνον τὴν μοναχοκόρην του, πενταετῆς παρῆσθη, νὰ κρυφίεται ἀπὸ κρυφὴν καὶ ἀδιὰγνωστον νόσον.

Ὁ ἱατρός τοῖς ἐδήλωσεν ὅτι μόνῃ ἐλπίσι σωτηρίας ὑπολείπεται τὸ θαλάσσιον ταξίδιον. Καὶ ἡ τριμελὴς οἰκογένεια ἐπέβη μετὰ ἄλλο ὑπερωκεανεῖο ὅπως κατευθυνθῆ εἰς Ν. Ὑόρκην. Ἡ μικρὰ κόρη ὅμως πρὶν ἀναχωρήσῃ ἠθέλησε νὰ πάρῃ μαζὺ της τὰ δύο κυνάρια, τὸν Μπὶν καὶ τὴν Δαίζυ, τὰ ὅποια ὑπερηγάγα. Τὸ ταξίδιον ἤρχισεν ὑπὸ κελουσι αἰώνους, ἀλλὰ τὴν ἐπομένην ἡ μικρὰ κόρη κατέπεσεν εἰς τὴν κλίνην της, τὴν τρίτην ἐφύορραγε: καὶ περὶ τὸ ἑσπέρας ἀπέθανεν.

Ὁ καθὲς φαντάζεται τὴν ὀδύνην τῶν γονέων, καὶ τὴν θλίψιν πολλῶν ταξιδιωτῶν. Ἐν τῷ μεταξὺ τὰ κυνάρια δεμένα μὲ τὸ αὐτὸ λωρίον παρουσιάζουσιν παράδοξον ἀντίθεσιν. Ὁ Μπὶν οὐρλιάζε μανιωδῶς καθ' ὄν χρόνον ἡ Δαίζυ ἐφάνετο ἀδιαφόρως παίζουσα μὲ τὸ δερματίνον λωρίον.

Ὁ πλούταρχος παρὰ τὰς παρακλήσεις τῶν τεθλιμμένων γονέων, παρὰ τὰς ἱκεσίας τῆς μητρὸς, παρὰ τὰς προτροπὰς πολλῶν ἐκ τῶν ταξιδιωτῶν δὲν συγκατετέθη εἰς τὴν μεταφοράν της νεκρᾶς κόρης μέχρι τῆς Ν. Ὑόρκης, ἀλλ' ἀπεφάσισε καὶ ἔμεινεν ἀμετάπειστος νὰ ριθῆ κατὰ τὸ παλαιὸν ἔθιμον ἡ νεκρὰ εἰς τὴν θάλασσαν μὲ μίαν σφαίραν εἰς τοὺς πύλους.

Ὁ ἱερεὺς τοῦ σκάφους ἔψαλε τὴν νεκρῶσιμον ἀκολουθίαν τὰ ἐξημερώματα τῆς τετάρτης ἡμέρας, καὶ τὸ πλῆθος τῶν ταξιδιωτῶν μὲ ἀληθῆ κατανύξιν προσυχηθῆ τὰς τελευταίας στιγμὰς: κατόπιν ἐτέθη ἐπὶ μιᾶς σκηνίδος τὸ πτώμα, καὶ εἰς τὸ κυλινδρικὸν τοῦ σκάφους, ἡ σκηνὴ ἀπόλωσε τὴν ἰσορροπίαν, ἀπορίπτουσα εἰς τὸ κενὸν τὸ πτώμα. Ἡ μικρὰ κόρη ἔπεσεν εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ διὰ μίαν στιγμὴν λευκὸς ἀφρός ἐσημείωσε τὸν τάφον της. . . Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ἐκείνην, καθ' ἣν ὁ Μπὶν ἐξήκολούθη νὰ οὐρλιάζῃ, ἡ Δαίζυ ἐτινάχθη μετὰ πρωτοφανοῦς διὰ τὸ μικρὸν της σῶμα δυνάμεως, καὶ θραύσασα τὸ δερματίνον λωρίον ἐπήδησεν εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἡ μικρὰ σκυλίτσα δὲν ἦτο ἀδιάφορος εἰς τὸν θάνατον τῆς κυρίας της. Τίς οἶδε ποῦον ἔνστικτον τὴν ἔφερε νὰ μαντεύσῃ ὅτι ἔπρεπε νὰ πέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ὅτι πρὸς τοῦτο ἔπρεπε νὰ ἦτο ἐλευθέρω. . . Καὶ ἐνῶ οὐρλιάζει ὁ Μπὶν, ἐκείνη σιγὰ ἐλιμᾷριζε μὲ τοὺς δόντας της τὸ λωρίον. Ἡ Δαίζυ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ μετ' ὀλίγον οἱ ἐπιβάται: τοῦ ὑπερωκεανεῖο τὴν εἶδον παλαίουσαν πρὸς τὰ κύματα, ἐκεῖ περίπου ὅπου εἶχε πέσει καὶ τὸ πτώμα. Τὸ ἀτμόπλοιον ἀπεμακρύνετο τυχῶς, καὶ ἀκόμη διεκρίνετο μὲ τὰς διόπτρας ἡ κεφαλὴ τοῦ κυναρίου, τὸ ὅπῃον τέλος ἐξηφανίσθη διὰ πικρίας.

ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΜΑΣ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ πολὺς Μάλμπορουγ βλέπων τὸ ὄραϊον παράστημα καὶ τὸ ἀρεϊμάνιον ὕφος στρατιώτου ζωοθητῆτος ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Χόστεβ τοῦ εἶπεν:

— Ἐὰν βλήσῃτον πενήντονα χιλιάδες ἄνδρες ὅμοιοι σοῦ ἐν τῷ γαλλικῷ στρατῷ, δὲν θὰ ἐπάθαιαν βεβαίως τοιαύτην ἦταν.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀλήτησεν εὐφρῶς ὁ γραιαδέρος, εἶχονεν ἀρκετοὺς ἄνδρας ὡς ἐμέ, μᾶς ἔλειπεν ὅμως εἰς μόνος, ὡς σεῖς!

Ὁ Γάλλος δραματικὸς ποιητὴς Πουανουῖν δὲν διεκρίθη μόνον διὰ τὰς πλήρεις ὀϊστρου καὶ εὐφρευσιτάς κωμωδίας του, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἔκτακτον μορφοποισίαν καὶ τὴν παντελῆ ἄγνοιάν του τῶν στοιχειωδῶν κοινωτικῶν πραγμάτων, πολλὰκις ὡς ἐκ τούτου γενόμενος καταγέλαστος. Ἐλέχθη μάλιστα περὶ αὐτοῦ ὅτι ἐξώδενεν ἀπειδῶς δλον του τὸ πνεῦμα εἰς τὰς κωμωδίας του καὶ δὲν ἐκράτει καθόλου πρὸς ἀτομικὴν του χοῖον. Παροιμιώδης δὲ εἶχε κατασιτῆ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του ἡ ἐκφρασις: «Ζῶον σὴν τὸν Πουανουῖν».

Μεταξὺ ἄλλων ἀστείων ἐπεισοδίων, δικαιολογούντων πληρότητα τὴν ἄνω οἴησαν, ἀναφέρεται καὶ τὸ ἐξῆς.

Μερικοὶ φίλοι του τὸν ἐπεισαν νὰ ἀγοράσῃ παρὰ τινι μεγασιάνῃ τὴν θεῖον τοῦ. . . Διευθυντοῦ τοῦ φουερού τῆς φωτιᾶς. Κ' ὁ δυ-

συχῆς ἐπαιδεύετο ἐπὶ 15 ἡμέρας ψηφόμενος εἰς τὴν τιμητικὴν ἀδελφότητα του.

Ὁ περιήρημος γλύπτης Σκόπας ἐπεξεργαζόμενος ἀνδριάντα ἱνὰ ἐκάλεσε γνωστὸν σανδαλοποιὸν τῶν Ἀθηναίων διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν γνώμην του ἐπὶ τῶν σανδάλων, τὰ ὅποια ἔφερε τὸ ἐν λόγω ἔργον του. Ὁ περιήρημος γλύπτης, μετὰ προσοχῆς σημειώσας τὰς ὑποδείχθεισας παρὰ τοῦ τεχνίτου ἁλλείψεις, τὸν προσεκάλεσε καὶ τὴν ἐπομένην, ἵνα ἴδῃ ἐὰν ἐγένοντο καλῶς αἱ ἀπαιτούμεναι ἐπιδιορθώσεις.

Ὁ σανδαλοποιός, ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῆς τοιαύτης τιμῆς, ἀποδ' ἐβεβαίωσε τὸν καλλιτέχνην ὅτι τὰ σάνδαλα ἦσαν τέλεια, ἤρχισεν νὰ διδῇ τὴν γνώμην του καὶ ἐπὶ ἄλλων λεπτομερειῶν τοῦ ἀνδριάντος. Ὁ Σκόπας ὅμως τὸν δέκνοσε ἀμέσως. — Ὅχι πέραν τῶν σανδάλων, τοῦ εἶπε.

Ὁ Δελωναί, ὁ διάσημος δικηγόρος, ὅστις πρῶτος ἐδίδαξεν ἀπὸ πανεπιστημιακῆς ἐδρας τὸ γαλλικὸν δίκαιον, ἐν ἔτει 1680, οὐδέποτε ἀπέπεμπε τὸν ζητοῦντα τὴν ἐλεημοσύνην του εἰπάτην, ἀλλ' ἔλεγε μετ' ἀγαθότητος πρὸς ἐκείνους ὅς ὑπολειπέτο ὅτι μετήρχοντο τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο ἐξ ἄνηθης.

«Θὰ ἐκάμνετε πολλὰ καλλίτερα ἐργαζόμενοι διὰ νὰ κερδήσετε τὰ πρὸς τὸ ζῆν' ἐγὼ διὰ νὰ κατορθώσω τοῦτο ἐγείρομαι εἰς τὰς πέντε τὸ πρωί.»

Ὁ γάλλος Vaugelas μετέφρασεν ἐκ τοῦ λατινικοῦ ἐν ἔργον τοῦ Quinte Curce, εἰς τὸ ὅποιον συνεχῶς ἐπὶ τριάντονα ἔτη ἐπέφερε διαφόρους βελτιώσεις. Ἡ μετάφρασις αὕτη ἔτινε τῶν φρενηνωδεστέρων χειροκροτημάτων. Ὁ Μπαλζὰκ ἔλεγε περὶ αὐτῆς ὅτι ἐὰν ὁ Ἀλέξανδρος τοῦ Quinte Curce ἦτο ἀήτητος, ὁ τοῦ Vaugelas ἦτο αἰμίτης.

Ἄγγλος χορευτῆς πολλῆς φήμης, ἀφικθεὶς ἐν Παρισίους, μετέβη εἰς ἐπισκεψίν τοῦ διασημοῦ χοροδιδασκάλου Μαρκέλου, καὶ τῷ εἶπε:

— Ἐρχομαι ὅπως ἀποίω τὸν φόρον ὅν πάντες οἱ ἀνήθεις εἰς τὴν τέχνην σας κατὰ καθῆκον ὡς ἀρεϊμοῦσι. Ἐπιτρέψατέ μοι λοιπὸν νὰ χορεύσω ἐνώπιόν σας καὶ νὰ ἐπωφεληθῶ τῶν συμβουλῶν σας.

— Ἐδχαρίστω, τῷ λέγει ὁ Μάρκελος.

Παρευθὴς ὁ Ἄγγλος ἐκτελεῖ δυσχερεστάτα χορευτικὰ βήματα καὶ πολυποικίλους τεχνικωτάτας ἀκροβασίας. Ὁ Μάρκελος τὸν παρατηρεῖ καὶ ἀνακραεῖ αἶφνης:

— Κύριε, χοροηδοῦν, εἰς τὰς ἄλλας χώρας, σὶδ Παρίσι ὁμῶς μόνον χορεύουν!

ΔΙΑΤΙ-ΔΙΟΤΙ

Διατί, ὅταν πλησιάζῃ βροχή, τὰ ἀνθη διαχέουσιν ὀσμὴν ἰσχυροτέραν, ἅμα καὶ εὐαρεστοτέραν; — Δεῖτε: α') Ἡ ὑγρασία τοῦ ἀέρος παρεμποδίζει: ν' ἀνέλθουν καὶ κρατεῖ πρὸς τὰ κάτω τὰ πτηνικὰ καὶ εὐώδη τῶν ἀνθῶν μόρια, ἅτινα διαχέονται εἰς τὰ κατώτερα τοῦ ἀέρος στούματα. — β') Πτηνικὰ τινὰ ἔλκω ἐξ ὧν προσέρχεται ἡ ὀσμὴ τῶν βοτάνων, ἀπαιτοῦσι: πλειοτέραν ὑγρασίαν ὅπως ἀναπτυχθῶσι.

Διατί οἱ ἵπποι, καὶ τινὰ ἄλλα ζῶα μὴκύνουσι τὸν αὐχένα, καὶ εἰσπνέουσι θορυβῶδως διὰ τῶν ρωθῶνων αὐτῶν, προσεγγιζούσης τῆς βροχῆς; — Δεῖτε εὐχαριστοῦνται καὶ αὐτὰ ἀναπνέοντα τὴν εὐωδίαν τῶν βοτάνων καὶ τῶν χορτῶν.

Ἡ μαρμαρυγὴ τῶν ὑδάτων πόθεν προσέρχεται; — Ἐκ τοῦ ἐν αὐτοῖς ἀέρος.

Τί εἶνε αἱ προσκολλημέναι εἰς τὰς πικρῆς τῶν λεβήτων, τῶν ἀτμοκινήτων μηχανῶν, τῶν διὰ βράσιν ἀγγείων κ.τ. τιτανούχοι ἐπικολλήσεις; — Ὑποστάθμη ἀνθρακικῆς καὶ θεϊκῆς τιτανίου, ὡν ἕνεκα καὶ τὸ ἐμπεριέχον αὐτὰς καὶ ἄλλας τινὰς οὐσίας ὕδωρ καλεῖται σκληρόν.

Διατί καὶ πῶς αἱ τιτανούχοι ἐπικολλήσεις βραδύνουσι τοῦ ὕδατος τὴν βράσιν; — Δεῖτε ἐμποδίζουσι τὴν ἄμεσον μετὰ τοῦ μετάλλου συνάφειαν τοῦ ὕγρου.

Ὁ κ. Φαραδάς διηγείται ὅτι, ἀτμοπλοῦτος τινος εἰς Τεργεστήν κατευθυνομένου, ἡ ἀτμοκίνητος μηχανὴ τὸσον εἶχε καλυφθῆ ὑπὸ ταιούτων ἐπικολλήσεων, ὥστε οἱ μηχανικοὶ δὲν ἠδύναντο νὰ ἀναξέσωσι τὸ ὕδωρ.

Διατί ἐπὶ τῆς εἰκόνας σχηματίζονται ἐπίστε μικραὶ φυσαλίδες, ὅταν αὕτη ἐκτεθῆ εἰς τὸν ἥλιον ἢ τὸ πῦρ; — Δεῖτε ἡ θερμότης διαπερῶσα τὴν εἰκόνα μεταβάλλει τὴν ὑγρασίαν τοῦ ζύλου εἰς ἀτμόν, ὅστις ἀπώθει τὸ χρῶμα καὶ σχηματίζει: τὰς μικρὰς ἐκείνας ἐσοχὰς, ἵνα παραχωρήσῃ τὸπον εἰς τὸν διαστελλόμενον αὐτὸν ὄγκον.

Διατί τοῦ ἡλίου ἡ θερμότης εἰς τὸ μέλαν δερμα τοῦ μαύρου δὲν προξενεῖ οὔτε καύματα οὔτε φλυκταίνας; — Δεῖτε τὸ δερμα, ὃν μέλαν, ἀπορροφᾷ τὴν θερμότητα καὶ ἀφίνει αὐτὴν νὰ διαπεράσῃ ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ.

Διατί ὁ κάυσιον τοῦ ἡλίου προξενεῖ καύματα καὶ φλυκταίνας εἰς τὸ λευκὸν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ δερμα; — Δεῖτε τοῦτο, ὃν λευκόν, δὲν ἀπορροφᾷ τὴν ἡλιακὴν θερμότητα: ἐπομένως τοῦ ἡλίου αἱ ἀκτίνες μένουσιν ἐπὶ τῆς ἐπιφάνειας καὶ καίουσιν αὐτήν.

Διατί τὸ ὕδωρ ἐν ἀγγείῳ ἐκ στιλπνοῦ κασσιτέρου διατηρεῖται: τὸ θερος δροσερότερον ἢ ἐν ἀγγείῳ πηλίνῳ; — Δεῖτε τὸ λευκὸν καὶ στιλπνὸν μέταλλον δὲν ἀπορροφᾷ τὴν ἡλιακὴν θερμότητα: ἐπομένως, τὸ ἐν καθαρωτάτῳ καὶ στιλπνῷ κασσιτέρῳ ἀγγείῳ ὕδωρ μένει: ἐπὶ πολλῶν χρόνων δροσερόν.

Ὁμοίως καὶ τὸ βραστὸν ὕδωρ ἐντὸς καθαρῷ καὶ στιλπνοῦ ἐν μετάλλῳ ἀγγείῳ διατηρεῖται: θερμὸν ἐπὶ μακρόν.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΥ

- Θὰ ἀγαποῦδες αὐτὴ τὴ γυναῖκα, ἂν δὲν μποροῦδες νὰ τὴν ἐπιδειξῃς;
- Ὅτι μὲ βλέπεισι κουρασμένον καὶ ἀποτεθαρημένον, ἀγαπητὴ φίλε, χαίρεις. Ἄστυεῦθ' ἐμὴν. Εἶμαι πλήρης σθένους καὶ πίστεως.
- Χρειάζεται θάρρος διὰ νὰ ζῆσῃ κανεῖς. Ἄλλὰ περισσότερον διὰ ν' ἀποθάνῃ!
- Ἀγάπησέ με καὶ θὰ μὲ καταλάβῃς.
- Εὐκολότερα εὐρίσκεισι κἀποῖαν τέχνην εἰς τὸ ἱπποδρόμιον παρὰ εἰς τὸ θέατρον.
- Οἱ μύωπες εἶνε ἐξαίρετοι παρατηρηταί, διότι προσπαθοῦν νὰ ἴδουσι.
- Εἶσαι ἐξῆντα ἔτων καὶ εἶμαι εἰκοσι. Ἄρα δὲν μπορεῖς νὰ μ' ἐννοήσῃς.
- Λές, ὅτι ὁ γείτονάς σου εἶνε τρελλός; Ποῖος σὲ ὑποχρεώνει νὰ τοῦ ἐπιβάλῃς τὴν φρονιμάδα σου;
- Εἶνε παρήγορον διὰ τὸν ἀνθρώπον νὰ ἐξευτελιζέται μὲ συντροφίαν, ὅπως τοῦ εἶνε εὐφρόσυνον νὰ δοξάζεται μόνος.
- Σπεῦδε νὰ ζήσῃς, ἐξ' ὅσον δὲν ὑποφέρεις.
- Δυσκολότερον εἶναι νὰ περιπατῇ κανεῖς κατάχαμα, παρὰ εἰς τὸν οὐρανόν.
- Ὅταν ἀποθνήσκωμεν ὁ κόσμος μᾶς ἀνακαλύπτει ἀρετὰς τὰς ὅποιας δὲν μᾶς ὑπώπτευν ἐνόσφ' ἐξούσασμεν.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΑΩΝ

- Ὅπου εἶνε μὲγάλῳ πάθος δὲν ὑπάρχει οὔτε λίγο λογικόν. **Τούρκικὴ παροιμία**
- Ἐκεῖ ὅπου νομίζεις ὅτι ὑπάρχει λαοὶ, δὲν ὑπάρχουσιν οὐδὲ κόκκαλα. [Λέγεται ἐπὶ φαινομενικοῦ πλοῦτου] **Ἰσπανικὴ παροιμία**
- Μὴ πατῆς τὰ ψύχουλα τοῦ ψωμοῦ ἂν θέλῃς νὰ σὲ ἀγαπήσῃ ὁ Θεός. **Περσικὴ παροιμία**
- Προτιμότερα μία γυναῖκα ἀπὸ ζύλου, παρὰ καθόλου. **Γινωμικὴν**
- Καλλίτερα στήν ἐρημο παρὰ σὲ μίαν κακὴν γυναῖκα. **Πορτογαλλικὴ παροιμία**
- Ἄλοιμονο στήν γυναῖκα ἡ ὅποια μετανοεῖ γιὰτὶ ὑπῆρξε καλὴ. **Γαλλικὴ παροιμία**

ΛΑΪΚΑ

Ο Σουλτάνος και ο Σωτήρ του

(Συμβολική πορομία)

Ένας χριστιανός στην Πόλη, μία φορά έλαβε την τιμή να σώσει κάποιον Σουλτάνο από βέβαιο πνίξιμο, σπεύσας εις την θάλασσα και ανασύρας αυτόν από τα μαλλιά καθ' ην ώραν θά έπνιγέτο. Όταν την άλλην ήμέραν κληθείς ο σωτήρ από το παλάτι να μεταβή δια να δεχθή τας ευχαριστίας του σωθέντος Σουλτάνου μετέβη εις αυτός· και έρωτηθείς τί ήθελε να λάβη απέναντι του μεγάλου κελού όπερ διέπραξεν, απελογήθη:— Ένα μετζήτι, πολυχροναμένη μου Σουλτάνε, από όποιον λέγει πώς γνωρίζεις να ίατρευή άσθενείαν τινα «Αυτό θέλεις μόνον, τζάνουμ, τώ άπαντξ ούτος, πάρε το φαρμάκι!» Και του έδωκε την άτοκατροκικήν διαταγήν κούτην δια τούς υπηκόους του.

Δέν περάστε πολύς καιρός και μίαν ήμέραν έμφανίζεται ο σωτήρ πάμπλουτος ήδη δια να ευχαριστήση και αυτός τον Σουλτάνο δια τήν χάριν ένεινήν, ήτις τόν έκαμε πλούσιον!

— Μωρέ πλούτινες, τζάνουμ, τώ άπαντξ ό Σουλτάνος.— Μάλιστα πολυχροναμένη μου Σουλτάνε, άνταπαντξ ό σωτήρ, άλλ' όμως έχω ένα φοβερό... συνάχι· που δέν ήμπορεί να ξεκολληθή από έπάνω μου.

— Μπα αυτό, είνε άπαντξ, ό Σουλτάνος. Να πίνης κάθε βράδυ ζεστό ποτό να σκεπάσεις καλά και θά... περάση!— Δός μου και σύ το μετζήτι σου, διότι και γνωρίζεις το ίατρικόν μιξ άσθενείας του άπαντξ ό σωτήρ.» Έγέλασεν ό Σουλτάνος από την ευφύιαν εκείνην του χριστιανού ένφ συγχρόνως έλύθη ή άπορία του δια τήν ταχείαν ύπερπλούτισην αυτού.

Αυτό όμοιάζει με τό άπόφθεγμα εκείνο τό όποιόν ένας Ίσπανός μεγαστάν είπεν επί του άτμοπλοίου όταν άνεχώρει δια τήν πατρίδα του· έρωτηθείς περί τών έξ Έλλάδος έντυπώσεών του «ό Έλλην, είπεν, είνε όλίγο γιατρός, όλίγο δικηγόρος και όλίγο... τρελλός!» πόσον έχει δίκαιον!

Θήβα

Ζήσας Κρούπ

Η έκδίκησις τής Αγ. Παρασκευής

Αί γυναίκες τής ήμετέρας έπαρχίας δέν κάμνουν· νυχτέρι κατά τήν νύκτα τής Πέμπτης, διότι ύπάρχει πρόληψις παρ' αούταις· δι' ή άγία Παρασκευή τιμωρεί τήν εργαζομένην κατά τήν νύκτα· και ως παράδειγμα αυτού φέρουσι τό εξής:

Μία πτωχή κόρη χωρική διήρχετο τας μακράς νύκτας του χειμώδους γνήθουσαι εις. Τήν νύκτα τής Πέμπτης έκρουσε τήν θύραν τής πτωχής κόρης ή άγία Παρασκευή, μορφήν και φωνήν λαβούσα φίλης γειτονίστης, μεθ' ής ή πτωχή κόρη πολλάκις συνειργάζετο. Η κόρη ήνοιξε και είσήληεν ή φίλη της (ή Αγ. Παρασκευή) φέρουσα ήλακώτην και μεγάλην τολύπην έρίων, ένα συνειργασθώσι κατά τό σύνθημα. Έκάθησαν παρ' τήν πυρεστίαν και υπό τό φώς του λύχνου ένεβον. Η πτωχή κόρη μετ' όλίγον ήρχισε να ύποπτευθή· περί τής κούτότητος τής γειτονίστης· διότι έβλεπε, δι' δέν είχε ένωπίόν της τήν άλλοτε διηγηματικήν και άστειαν φίλην της, ήτις εις ταύτης συναναστροφάς ήτο άκένωπτος πηγή άστειων και χαρισιστάτων άνεχιδώτων και μύθων, τών όποιων τήν χάριν έπλήθυνεν ό άφελής πρόπος τής διηγήσεως. Η φίλη της κατ' τήν νύκτα εκείνην ήτο βυθισμένη εις σιωπήν. Έκτός τούτου εκίνησε τήν περιεργείαν τής πτωχής και ή καταπληκτική τεχύτης μεθ' ής εις όλίγον χρονικόν διάστημα μετέβηκε τήν μεγάλην τολύπην τών έρίων εις νήμα. Περί τό μεσονύκτιον έφυγε, είπούσα δι' πηγάζει· τό σπίτι της δια να πάρη μαλλιά· φοβηθείσα τότε ή νέα επεταξέ εξω εις τήν κύλην τή ρόκα τής φίλης της εκλεισε τήν πόρτα και έπεσε να κοιμηθή. Μετ' όλίγον ή ώς φίλη της παρουσιάθησα Αγία Παρασκευή έπέστρεψε και εύρούσα παρ' έλπίδα τήν θύραν κλειστήν, άφ' ου εις μάτην εκάλεσε τήν πτωχήν να άνοιξη και ουδέμίαν άπάντησιν έλαβε, εκάλεσε τήν ήλακώτην της, ήτις με παράπονον άπεκρίθη, ότι και αούτη εύρίσκετο

έρριμένη εις τήν κύλην και δέν δύναται να τής άνοιξη.
Μετ' τήν άπάντησιν αούτην τής ρόκας ήσυχή έπεκράτησε εις τήν πρωίαν όποτε εξύπνησε ή κόρη, ήσυχάσασα πλέον· έβαλε φωτιά εις τήν γωνιά και ήνοιξε τήν θύραν για να πάρη να πάρη νερό στη βρύσι. Μόλις όμως ή θύρα ήνοιχθη και ένας νεκρός τόν όποιον ή Αγ. Παρασκευή τήν νύκτα είχε ξεθάψει· και στήσει έξωθεν τής θύρας προς τιμωρίαν τής κόρης, έπεσεν έπάνω της.
Η άτυχής νέα εξέβηκε μίαν φρικώδη κραυγήν και κατέπεσε νεκρά εκ του φέδου της.

Άρχαλαστή, Ίούλιος 1906

Νικόλαος Ε. Ίδεκούρας

Δημοτική Μούσα

Αποχαιρετισμός Κατσαντώνη

Έχετε γειά ήψηλά βουνά, και δροσερές βρυ- [σουλάς,
Και σεις Τζουμέρκα κι' Άγραφα παλλη- [καριών λιμνεία.
Αν' όδíte τή γυναϊκά μου, αν' όδíte και [τόν γυϊό μου,
Πέτε τους πώς με έπιασαν με προδοσίά [και όδολο.
Άρρωστικμένο μ' εύρανε ξαρμάτωτο 'ς τό [στρώμα,
Όσάν μωρό 'ς τήν κούνια του, 'ς τ' άσπάρ- [γανα δεμένο.
Έσός εγώ 'χω μαρτυριά· έσεις να μολο- [γώτε.
Τάσκέρια που πολέμαγα και πάντα τά νι- [κουόσα
Τρωμάρα 'ς τό ντουφέκι μου και φρίκη [τ'ς τό σπαθί μου.
Κι' άχοβολεί 'ς τ' άσπάργα του τουφε- [κιμού 'ό βρόντος.
Έλεγες πώς άντιλαλεί. Εγώ σου, Κα- [τσαντώνη.
Έστ'άλη υπό Παν. Χ. Γουρτζή

Ο Μανιάτικος γάμος.

Άμα συμφωνήθη ό γάμος, τότε βάνουν τραπέζι. Οί νέες τρέχουν στη βρύσι για νερό, οι μικροπικντρεμένες βάνουν στής στάμνες τό κρασί και φέρουν δια τ' άρραζόμενα τά κορίτσια.
Στό γαμπριάτικο σκαμνί κάθεται ντροπαλός ό γαμπρός, περικυκλωμένος άπ' τές κοπέλες και όλες μαζί τραγουδούν του γάμου τά τραγούδια:

Πάντες με τόν μακρό λαμό, γήνες με τ' ά κεντρία,
Η μιά να φέρη τό νερό κι' ή άλλη τό σαπούνι,
Τι θέλουμε να λούσουμε τούτο τό παλιμάκι,
Γιατ' είνε άπό κηλη γενιά κι' άπ' άρχοντες κρατιέ-
Τι έχει μονούλα ευγενική, πατέρα έκονομένο, [Για.
Κ' έχει άδερφοδάδερα, που μετροημό δέν έχουν. . .

Έπειτα τόν γενιζών και τραγουδούν:

Βλέπεις τόν ήλιο όταν βαρή πώς λάμπει στα χορτάρια;
Έτσι λάμπει κι' ό νεόγαμος μετ' ήλλα παλι- [κάκια. . .
Άμα τόν άποχενίσουν του τραγουδούν:
—Ε, κού νεόγαμος καμαρωμένο,
Πούσ σου τώμαθε να καμαρώνης;. . .
—Εγώ γ'ώ μονούλα καμαρωμένη
και μου τώμαθε να καμαρώνω. . .

Τόν ράινουν έπειτα μ' άνθούς και βσι- λικό και του λέγουν:

Έσένα πρέπει, μάνα μου, στα πεύκα να καθής,
Με τών χείρ να μετρής, με ήλλα να δανείζης.
Για λύσε τό ποργιά σου τ' άγγουραζωμένο
Κι' αν' έχης γρόσια δόςε μας, φλουριά μην τά λυπά- [σαι. . .

Κι' έρχονται άλλες νέες και νέοι, τόν κλωτουρίζουν και «άσημάνευ» τά σκαμνιά. Έπειτα ξεκινάει για τό σπίτι τής νύμφης, Ζιχαρωτά και γλυκά σκορπούν όπου διαβών. Στην έξώθυρα σταματ' τό «ψήκι». Τότε εξέρχεται ένας νέος και παίρνει τό γαμβρό από τό χέρι και τόν εισάγει εις τής νύμφης τό σπίτι. Όταν φθάσουν, σταματ' ή συνοδεία και ό γαμβρός με τό μαχαίρι του σταυρώνει τήν έξώθυρα και έπειτα εισέρχονται έντός. Άμα εισέρχεται ό γαμβρός τόν περικυκλώνουν οι γονείς τής νύμφης και αυτός τούς «άσημάνευ» και τόν άφίνουν να προχωρήσει έντός. Εισέρχεται εις τήν αίθουσαν, όπου ή νύμφη, ντροπική και με κτεδασμένα τ' άμάτια, κάθεται και τόν περιμένει. Παίρνει άπ' τό χέρι τήν νύμφη ό γαμβρός και τήν βγάξει εις τήν κύλη. Τότε φωνάζουν, θυμώνουν τάχα, οι γονείς τής νύμφης και τρέχουν και τήν άρπάζουν. Τότε θυμώνουν οι συγγενείς του γαμβρού και άνοιγουν τό τουφεκι. . . ζτόν άρχ. Βλέπει τάχα τά στενά ό γαμβρός και άρπάζει· μία

φούχτα σφάντζικες και τής πετάει 'ς τούς συγγενείς τής νύμφης. Πέφτουν αούτοι ποιός να πρωταρπάξη τής σφάντζικες και ό γαμβρός άρπάζει 'ς τήν άγκαλιά του τήν νύμφη και τρέχοντας τήν βάνει 'ς τό μουλάρι του. Ένούνται τότε και ή δυό «γενηές» και άγαπημένοι όλοι ξεκινούν για του γαμβρού τό σπίτι, τραγουδούντες:

Επήραμε και τό πανί, πήραμε και τό χέρι,
Πήραμε και τήν πέδικα που θέλει να τό θραϊνή,
Αυτό που πής, νυφολλά μου, μετ' ή πεθερικά σου,
Σάν καταρίσει να στηής, σαν δέντρο να ριζώσει
Και ούα μηλιά γλυκομηλιά νάνθισης και να δόσης,
Να ρίξης και τούς κλώνους σου τριγύρω σής αυ- [τός σου.

Όταν φθάσουν 'ς τό σπίτι του γαμβρού τραγουδούν:

Νύφη κι' αν' εισ' άρχόντισσα, κι' αν' εισ' άρχοντοπούλα
Ρίξε φλουριά στην πόρτα σου, λογάρι στην αδή σου.
Να πάρουν οι άρχοντες φλουριά και οι φτωχοί λογάρι,
Να πάρουν τά μικρά παιδιά σπειρι μαργαριτάρι. . .

Βγαίνει τότε ή πεθερά 'ς τής αυλής και ύποδέχεται τό ψήκι, ένφ άλλοι τραγουδούν:

Περίβρα μάννα του γαμπρού και πεθερά τής νύμφης. . .
Να δής τόν άκοιρό σου γυϊό μιά κόρη που σου φέρνει.

Και άπαντξ ή πεθερά όλόχαρη:

Καλώς τήν τήν νυφολλά μου, τήν άσπρη, τή χιονάτη,
Τή νεραϊτιά τή φωντωγή με τόν άνθό γιομάτη. . .

Άμα φθάσουν έμπροσθεν τής έξωθύρας ύστνται και τραχάει ό γαμβρός τό μαχαίρι και τήν σταυρώνει και αούτη. Μπακίνουν όπισθεν του και οι άλλοι. Η μάννα τότε του γαμβρού πετ' ένα ρόδο πρξαγεμισμένο με σφάντζικες—να κάλουν τάχα τόσα άρσενικά όσες είνε οι σφάντζικες. Πέφτουν τότε οι συγγενείς και μαζεύουν τής σφάντζικες και γίνεται άντάρα, φωνές και ξεφκντώματα. Καθίζουν τήν νύμφη και τόν γαμβρόν στην καστέλα και μετ' τή μέση κάθεται και ξεχωρίζει αούτους· ένα νεό παλληκάρι άμουστακό.

Παρχαχίζουν ύστερα εις τό δείπντο Η μάννα του γαμβρού, σηκώνει έπάνω τό γέρινο χέρι της, τρέμοντας από τή χαρά και φέρνει τό γαμβριάτικο καρβέλι, τό «ζουλό» και πέφτουν γύρω σκορπισμένα τά κομμάτια τό ψωμί. Κ' ένας συγγενής τής νύμφης ή του γαμβρού, άρπάζει ένα κομμάτι ψωμί, και φκιάνει ένα σταυρό άπάνω με τό μαχαίρι του, τό βουτξ στο μέλι· και δίνει πρώτα στη νύμφη να τήν πρωτογυ- κάνη. Τό δίνει και στο γαμβρό που κείνος πεινασμένος τάχα τό χαύτει· λαίμαργα όλο, ένφ γύρω όλοι γελούν. Κι' από πάνω άπ' τό τραπέζι, τραγουδούν τά κορίτσια:

Λάμπει τό κόκκινο κρασί στην άσημένα κουπα,
Λάμπει κ' ήσ' ή νύφη μετ' ήσ' στα καλά τα ρούχα. . .
Δέν σ' ός τό' να συμπεθέροι, πάλι άρχοντομπέθεροι,
θα σ' άρα τήν πεδικά, τήν όμορφογαϊουρίστρα,
Κά όμορφίσουν ή αδής μας, ναβρωμισούν ή δικές σας.

Και γλεντούν όλη τή νύκτα τών δυό γενεών τ' άψήκια». Και μόνο κατ' τ' ά μεσανύχτα άποτραχιδώνται ή νύμφη κι' ό γαμβρός. Και οι συγγενείς τους ζήμερώνουν· γλεντώντεις και χορεύοντες, ώς που να κρεμαστ' έξω άπ' τή πόρτα τόν όντα που πλάγιασε τό ταίρι, τό ύποκάμισο. Τό ξεκομούν, τό κερνούν τά ψήκια και πυροβολούν άδιάκοπα και βροντερά, τά τουφεκια διαλαλόντα· στα πέρατα τήν άξετίωμη Μανιάτικη τιμή. . .

E. N. Νάτσης

Τα κρομμύδια και αι φάσεις τής Σελήνης.

Προκειμένου οι γεωργοί να βγάλουν τά κρομμύδια και να μεταφέρουν ταύτα από τόν άγρόν, φροντίζουν να είνε «γέμωσις» φεγγαριού. Τούτο δε διότι γνωρίζουν, ότι εάν τά βγάλουν κατ' τήν «λήγωσιν» θά σκαπίσουν, ένφ κατ' τήν γέμωσιν διατηρούνται.

Φαίνεται, ότι αι φάσεις τής Σελήνης θά έχουν κάποιαν επίδρασιν επί τών κρομμυδιών και τότε τό φαινόμενον έχει άνάγκην επιστημονικής έξηγήσεως.

Σημ. Παρακαλείται ό γέρο- Κουκουβίνος, όστις έχει πολλάς και ποικίλας γνώσεις, να εκφέρη τήν γνώμην του επί του προκειμένου και μετ' δόσην τήν κατάλληλον έξηγήσειν του φαινομένου.

Γαράπετρος. Έμμ. Γ. Παπαδάκη.

Η Δρύμιας.

Τας από τής 1 Αυγούστου μέχρι τής 6, και άκριβέστερον μέχρι τής στιγμής, καθ' ην «άνάβουσι τό κανδήλι του Χριστού», κατ' τόν έσπερινόν τής Μετμεληροφώσεως

του Σωτήρος, εξ ήμερας ονομάζουσι «δρύμιας». Αί γυναίκες κατ' τό διάστημα τούτο άποφεύγουσι να λουθώσι· ή να κάμουν μπουγάδα· διότι θά μαδησουν τά μαλλιά των και θά σκαπίσουν τά ρούχα.

Πιστεύουσι δηλ. ότι μίαν ώραν μεταξυ τών 6 ήμερών είνε ή δρύμιας· άλλ' έπειδή ή ήμέρα αούτη δέν είνε γνωστή, δια να μη συμπέση με τήν ώραν καθ' ην θά λούωνται ή θά κάμουν μπουγάδα και δια να άποφύγουν τό μαδάημα τών μαλλιών ή τό άπεισμα τών ρούχων, άποφεύγουσι τας εργασις ταύτας καθ' όλον τό διάστημα τών 6 ήμερών.

Είνε δε περίεργον να βλέπη τις, ότι κατ' τας τελευταίας ήμέρας του Ίουλίου παρ' τας γυναίξιν και ιδίως παρ' τούς γραϊδίους, γενικόν θέβη ύμιλικής και φροντίδος είνε «ή δρύμιας» και κάθε νοικοκυρά φροντίζει να κανονίση τας εργασις της, ούτως ώστε να μη ναταληφθή από αούτας άλουστη και μη έχουσα καμωμένη τήν μπουγάδα της.

Πολλάι γυναίκες δια παραδειγματών επιβεβαιώνουσι τήν άλήθειαν τής παραδόσεως ταύτης. Πόθεν όμως έχει τήν άρχήν της ή παλαιότητα αούτη παραδόσεως και πόθεν ή λέξις «δρύμιας», τούτο μένει άγνωστον εν μέσω του διαρκεσσαντος χρόνου.

(Έστάλη υπό του κ. Έμ. Γ. Παπαδάκη εξ Ίεραπέτρου.)

Σημ. Παρακαλούνται ότοι εκ των κ. κ. άγνωστών του Α. Ο. Δ. Ο. κατοικούν εις μετρη, ένθα σόζεται ή παραδόσις αούτη να γράψουν, ότι περι αούτης γνωρίζουν και ιδίως περι τής άρχής αούτης και τής λέξεως «δρύμιας».

M. GUYAU ΦΙΛΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΙΑ

(Μύθος)

«Άλλοτε ήμην μικρόν τι ρυάκιον του όποιου τό ύδωρ, ρέον έμουρμούριζε και εκελάρουζεν επί τών χαλιών.

» Ηρθευον και έπότηζον χλοερούς, θάλλοντας και καταπρασινούς λιμνώνας.

» Λεύκαι ουρανούφεις και πελώριαι ιτέαι, πλάττανι και πεύκα ποτιζόμενα και τρεφόμενα από τά καθαρά και διαφανή νερά μου με έσκίαζον δια τών περιπεπλεγμένων και σφιγκταγκυκαλιαμένων κλάδων των.

» Ημην ευτυχής και έχαιρόμην τήν ζωήν, διότι ήσθανόμην και ένδομύχως κατελάμβανα ότι όλοι με περιέβαλλον δια στοργής και με ύπερηγάπων από του αιγιοκλήματος και τής άργαυπελής, κίτινες διεβρεχον και έμούσκευον έντός τών δροσερών και διαχυών ύδάτων μου τά άκρα των πρυφερών και πλήρη άνθων κλώνων των, μεχρη τών ευρώτων και ρωμαλέων βοών, οίτινες εγονυπέτουν πρό έμού όπως πίωσιν όλίγον κατ' όλίγον, άμεριμνας, και άφθόβας και με ύσυχιαν.

» Ημερών τινά, μου επήληθε κατ' νοών ή επιθυμία, όπως μεταβληθώ εις χείμαρρον όρημητικόν και άκράτητον. Και άμέσως, φυσκόνω και έξογκομικα μετ' θυμού και μινίας παφλαζόν, εξέρχουμαι τής κοίτης μου και καταπλημυρο τας πέρις πεδιάδας, ξερρίζων τά δένδρα, ήτινα διεσταυρούντο επί τών όχθών μου, επιφέρω τέλος και διασπείρω πανταχού τήν καταστροφήν και τόν όλεθρον! γίνουμαι ήν μέγα τέλιμα, μία άπέραντος λιμνη.

» Πλήν αλλόμονον! αλλόμονον δι' έμέ! ! καθότι τό θεός επήληθε. Δέν ύπάρχουσι πλέον φιλικαί ιτέαι και λεύκαι και πλάττανι και πεύκα· άγαπώσικα με, όπως με εξστραλίωσιν εκ τής ύπεροβολικής θερμότητος και τής άνυποφώρου του ήλιου ζέστης, δέν ύπάρχει πλέον χλήη και δροσερά φυτά και ευώδη άνθη των κληματιών και αιγιοκλήματων όπως δροσίωσι· τας όχθας μου.

» Και ιδού με καταδεδικασμένον ήδη να άποθάνω βραδέως, και να μεταβληθώ όλίγον κατ' όλίγον εις άγγελτον δυσώδες, βρωμερόν, και μεμολυσμένο. . .

Μετάφρασις ΚΟΣΜΑ Π. ΘΑΝΕΜΗ

Της συνθέσεως ή μάλλον ειπέιν, του γράφειν ή εγγήν, είνε εις ήμας άκόμη πρόημα νέον· και τόσον άδικον ήθελεν είσθαι να ζητή τις πράγματος νεοφανούς τελειότητα, ύσον και άν έπρόσπεμε καπούς ώριμούς από τής άνοίξεως τας πρώτας έξανθήσεις. Άδαμάντιος Κοραής

ΥΠΟ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΥΛΑ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

«Ο Σιρ Ιωάνθαν Ἀρχιερατὸν παραγγέλλων πρὸς ἀγορὰν οἰκίας ἐπὶ Λονδίνον Τρανσυλβανοῦ μεριστῆνος Δράκουλα ὀνομαζομένου καὶ προσκλήθει τὴν μεταβῆναι εἰς τὸν πύργον, πηγαίνει ἐκεῖ. Καθ' ὅσον ἐπλησίασεν ὅμως εἰς τὸν πύργον, ἀρχισε νὰ πλῖνη ἀπὸ ἐκπληξιν εἰς φόβον καὶ ἀπὸ φόβον εἰς ἐκπληξιν. Τέλος μετὰ πολλὰς περιπετείας φθάνει εἰς τὸν Πύργον τοῦ Δράκουλα, ἐνὰ κατερειπωμένον μεσαιωνικὸν πύργον, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἔμενε ὁ Δράκουλας μόνος κατὰ τὸ φαινόμενον καὶ ζῶν παράδοξον, ἀκαταγέστον καὶ μυστηριώδη ζώον.»

Ἐκεῖ μετὰ πολλὰς περιπετείας ἀνακάλυπται, ὅτι ὁ Δράκουλας ἦτο βρυκόλας, ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ τάρου του νύκτα καὶ πῶρον ἀνθρώπινον αἷμα καὶ διὰ τὸ εἰσελθεῖν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος οἱ χωρικοὶ εἶχον λάβει ὅλα τὰ κατάλληλα μέτρα διὰ νὰ τὸν ἐξορκίσουν ἢ θέλει ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου θὰ εὐχόσκει ἀφθονώτερα θύματα, δι' αὐτὸ δὲ καὶ ἡ ἀγορὰ τῆς οἰκίας εἰς τὰ πέριξ τοῦ Λονδίνου. Τέλος ὁ Δράκουλας κρυφθεὶς ἐντὸς κιβωτίου πλήρους χόματος ἐπιβαίνει πλοῖον διὰ τὴν Ἀγγλίαν ἀφίσης εἰς ἐπίσημ βουκολάκους ἀδελφούς του τὸν Ἰωάνθαν διὰ νὰ τοῦ πλοῖον τὸ αἷμα. Ἀυτὸς δὲ ὡς κατορθώνει νὰ δραπέτευσῃ καὶ ὡς ἐκ θαύματος νὺ διαρῆγῃ τὸν θάνατον καὶ νὰ σωθῇ.

Ὁ Δράκουλας τρώγει ὅλους τοὺς ναυτοὺς τοῦ πλοίου κατὰ τὸν πλοῖον καὶ ἐν στήθει μεγάλου κυνὸς πηδῆ εἰς τὴν γῆν τῆς Ἀγγλίας, ὅπου εἶχεν δῆγγῃσι μόνος του τὸ πλοῖον.

Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦτο ἡ Μίνα ἡ μηστὴ τοῦ Ἰωάνθαν καὶ ἡ φίλη τῆς Λουκίας ἡς ὁ Δράκουλας ἐν στήθει ὄρτην ἠντικειμένου ἐβύβαζε τὸ αἷμα καὶ ἐκ βράδου.

Ἐνας διάσημος Ὀλλανδὸς ἐπιστήμων ὁ Βάν Ἐλσιγγ καὶ βαθὴς γνώστης ὄλων τῶν ἐξορκισμῶν καὶ μαγειῶν μετὰ τοῦ φρονολόγου Σουάρδ ἀναλαμβάνουν νὰ τὴν σώσουν καὶ ἀρχίζουν δεινὸν καὶ φρικαλέον ἀγῶνα πρὸς τὸν βρυκόλακα.

Τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ ἔχει συγγραφήν κατὰ πρωτότυπον ἀληθῶς τρόπον. Ὁ συγγραφεὺς ἐφαντάσθη συρραπτόμενον τοῦτο ἀπὸ διάφορα φύλλα ἡμερολογίων, ἐπιστολῶν καὶ ἀνταποκρίσεων ἐφημερίδων σχετιζόμενα πρὸς ἄλλα καὶ ἀποτελοῦντα τὸ ὅλον.

Ἡμερολόγιον τοῦ δόκτ. Σουάρδ

20 Σεπτεμβρίου.— Μόνον ἡ ἀπόφασις καὶ ἡ εἴξις δύναται νὰ μὲ κάμῃ νὰ γράψω ἡμερολόγιον ἀπόψε. Εἶμαι τὸσον τυλαίπικρος καὶ ἀθυμοῦ καὶ ἀηδισμένος ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ, ὅπως καὶ ἀπὸ τὴν ζωὴν αὐτὴν. Ὅστε δὲν θὰ μ' ἐμελλε ἂν ἤκουα τὴν σεισμὴν ταύτην νὰ πλαταγίζωσι αἱ πτέρυγες τοῦ ἀγγέλου τοῦ θανάτου. Καὶ ἐπλάττει τὰς θλιβεράς ἐκείνας πτέρυγας ἐσχάτως καὶ λίαν ἀποτελεσματικῶς διὰ τὴν μητέρα τῆς Λουκίας καὶ τὸν πατέρα τοῦ Ἀρθούρου καὶ τώρα...

Ἀντικατέστησα ὡς ἐπρεπε τὸν Βάν Ἐλσιγγ καὶ τὴν ἐπαγορεύησιν του ἐπὶ τῆς Λουκίας. Παρεκαλέσασθαι τὸν Ἀρθούρον νὰ ὑπάγῃ ἐπίσης νὰ ἀναπαυθῆ ἀλλὰ κατ' ἀρχὰς ἠντήθη. Μόνον ὅταν τοῦ εἶπα ὅτι θὰ τὸν χρειαζόμενεν ἂν μὲς βοηθήσῃ ἐντὸς τῆς ἡμέρας καὶ ὅτι δὲν ἐτύμωφεν ὄλοι νὰ καταβληθῶμεν, ἡμέρας ἡ Λουκία ὑποστῆ τὴν ζημίαν, τότε συνήενε ν' ἀπέλθῃ. Ὁ Βάν Ἐλσιγγ ἦτο λίαν εὐμενὴς πρὸς αὐτόν. «Ἐλα, παιδί μου, εἶπεν, ἐλα μαζί μου. Εἶσαι ἀσθενὴς καὶ ἀδύνατος καὶ ἔχεις πολλὴν λυπὴν καὶ πολλὸν πόνον τοῦ μαζοῦ, ὅπως καὶ τὴν φορολογίαν ἐκείνην τῆς δυνάμεώς σου ποῦ ζεῦρομεν.

Δὲν πρέπει νὰ μένης μόνος, διότι τὸ νὰ εἶνε τις μόνος σημαίνει νὰ εἶνε πλήρης φόβον καὶ παραχῆς. Ἐλα εἰς τὸ σαλόνι ποῦ καίει καλὴ φωτιά καὶ ἔχει δύο καναπέδες. Καὶ πλαγιάσθη σὺ στὸν ἕνα καὶ ἐγὼ στὸν ἄλλον καὶ ἡ συμπάθειά μας θὰ εἶνε ἀμοιβαία παρηγορία ἀκόμη καὶ ἂν δὲν ἀμολοῦμεν, ἀκόμη καὶ ἂν κοιμώμεθα.

Ὁ Ἀρθούρος ἐπῆγε μετ' αὐτοῦ, ὀρίπων ὀπίσω μακρὸν βλέμμα εἰς τὸ ποσόμαυρον τῆς Λουκίας ἣτις ἔκειτο ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, σχεδὸν λευκότερο τῆς σινδόνας. Ἐκεῖνο ἀκίνητος καὶ ἐγὼ περιέβλεπα εἰς τὸν θάλαμον ἂν ἴδω ἂν ὅλα ἦσαν ἐν τάξει. Εἶδα, ὅτι ὁ καθηγητὴς εἶχεν ἐφαρμόσει καὶ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο ὅπως εἰς τὸ ἄλλο τὴν μεθόδον τῆς χρήσεως τῶν σκορδῶν ὅλον τὸ παρῶρον καὶ αἱ παραστάδες τοῦ ἦσαν ἀλειμμέναι δι' ὅπου καὶ περὶ τὸν λαίμον τῆς Λουκίας ἐπάνω τοῦ μεταξωτοῦ μαδηθῆλον μὲ τὸ ὅποιον τὴν εἶχε περιβάλλει ὁ Βάν Ἐλσιγγ, ὑπῆρχεν ἀδὸς ὁμαθὴς ἐκ τῶν ἰδίων ὀμηθῶν λόγων.

Ἡ Λουκία ἀνέπνεεν ἀσθματικῶς κάπως καὶ ἡ ὄψις τῆς ἦτο θλιβερωτάτη, διότι τὸ ἀνοικτὸν στόμα εἰδείκνε τὰ λευκά οὐλα. Οἱ ὀδόντες τῆς εἰς τὸ ἀμυδρὸν, ἀβέβαιον ὡς, ἐφάνιντο μακρότεροι καὶ αἰχμηρότεροι ἢ ὅσον ἦσαν τὴν προῖαν. Ἰδίως ἐκ τινος ἐπηρεάσεως τοῦ φωτός, οἱ κυνδόντες ἐφάνιντο μακρότεροι καὶ αἰχμηρότεροι τῶν ἄλλων. Ἐκάθησα πλησίον τῆς καὶ μετ' ὀλίγον ἐκινήθη ἀνησυχῶς.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἤκουσα κάτι ὡς ὑπάκωφον πλαταγισμὸν ἢ προστριβὴν εἰς τὸ παρῶρον. Ἐπλησίασα πρὸς αὐτὸ ἥρεμα καὶ ἐκτύπηζα ἐξω διὰ τὸ δραπεδάτου. Ἦτο παντέλειος καὶ εἶδα ὅτι ὁ θόρυβος ἐγένετο ἀπὸ μίαν μεγάλην νυκτεριδίαν, ἣτις ἐστρωφογύοις περὶ—βεβαίως ἐλκυομένην διὰ τὸ φῶς, καίτοι τὸσφ ἀμυδρὸν— καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐκτύπα τὸ παρῶρον μὲ τὰς πτέρυγας τῆς.

Ὅταν ἐπανήλθα εἰς τὴν θέσιν μου εἶδα, ὅτι ἡ

Λουκία εἶχε λυπηθῆ ὀλίγον καὶ εἶχεν ἐπιρριψαί, ἀπὸ τὸν τράχηλόν της τὰ σκόροδα. Ἐπανέθεσα αὐτὰ ὅσον ἠδυνάμην, καὶ ἐκάθισα ἐπαγρυπνῶν αὐτὴν.

Ἀκολουθῶς ἐξύπνησε καὶ τῆς ἔδωκα τροφήν ὅπως εἶχε διατάξει ὁ Βάν Ἐλσιγγ. Ὀλίγην ἔλαβε καὶ ταύτην ἀνάτως. Δὲν ἐφαίνετο πλέον νὰ ὑπάγῃ παρ' αὐτὴν ἡ ἀσυνείδητος πάλιν διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὴν δύναμιν, ἣτις ἐμέχρι τοῦδε τόσον εἶχε χαρακτηρήσει τὴν ἀσθενειάν της. Μὲ ἐξέπληξιν ὡς περιέγραψον, ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν ἀνέλαθε τὰς αἰσθήσεις της, ἔθλιψε τὰ σκόροδα πλησίον τῆς.

Ἦτο βεβαίως παρῶρον, ὅτι ὁσάκις ἐπιπτεν εἰς τὴν ληθαργικὴν ἐκείνην κατάστασιν, μὲ τὴν ἀσθματικὴν ἀναπνοήν, ἀπέθει τὰ σκόροδα μακρὰν. Ἄλλ' ὅταν ἐξύπνα, τὰ εἴλωκε πλησίον. Δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀπατηθῆ τις ὡς πρὸς τοῦτο, διότι εἰς τὰς μακρὰς ὥρας, αἰτίνες ἐπηκολούθησαν, εἶχε πολλὰς μεταπτώσεις ὑπνου καὶ ἐγρηγορώσεως, καὶ ἐπανέλαβε πολλάκις τὰς δύο πράξεις.

Τὴν ἦεν ὥραν, ὁ Βάν Ἐλσιγγ ἦλθε νὰ μὲ ἀντικαταστήσῃ. Ὁ Ἀρθούρος εἶχε περιπέσει τότε εἰς μικρὸν ὑπνον, καὶ αὐτὸς φιλοεπιπλάγγων τὸν ἄφησε νὰ κοιμηθῆ. Ὅταν εἶδε τὴν ἰδίαν τῆς Λουκίας, ἠδυνήθη ν' ἀκούσω τὸ μικρὸν ἐκεῖνο σύριγμα τῆς εἰσπνοῆς του, καὶ μοῦ εἶπε μὲ ταχύν ψίθυρον «Σήκωσε τὴν γριλλίαν θέλω φῶς!»

Τότε ἐκυψεν, ὥστε τὸ πρόσωπόν του σχεδὸν νὰ ψαυθῆ τῆς Λουκίας καὶ τὴν ἐξήτασεν ἐπιμελῶς. Παρεμύρισε τὰ χόρτα καὶ ἀνεστῆσεν τὸ μεταξὺ τὸν μαδηθῆλον ἀπὸ τὸν λαίμον της. Καθὼς ἔκαμε τοῦτο, ὠπισθοχώρησε μὲ σιρότημα καὶ ἐγὼ ἤκουσα ἐπιφώνησιν του «Μαῖν Γκόττ!» (Θεέ μου!), καίτοι πνιγείταν εἰς τὸν λάρυγγά του. «Ἐκ.ψα.κ.» ἐγὼ ἠνὰ ἴδω καὶ καθὼς εἶδα ἠσθάνθη ῥίγος νὰ διατρέχῃ τὸ σῶμά μου.

Τὰ μικρὰ τραύματα εἰς τὸν λαίμον της εἶχαν γεγῆν ἄωκτα.

Ἐπὶ πέντε πλήρη λεπτὰ ὁ Βάν Ἐλσιγγ ἐστάθη ἐμβλεπῶν εἰς αὐτὴν μὲ λίαν σκυθρωπὴν τὴν ὄψιν. Εἶτα ἐστράφη πρὸς με καὶ εἶπεν ἀτάκτως:— Πιθάνη. Δὲ θὰ βρατάξῃ πολὺ πλέον. Θὰ εἶνε μεγάλη διαφορά, σήμεριώς ἂν ἀποθάνῃ εἰς τὰς αἰσθήσεις της ἢ εἰς τὸν ὑπνον της. Σύνηεν ἔκείνη τὸν πτόνον νέον καὶ ἄς ἔλθῃ νὰ τὴν ἰδῇ τελευταίαν φοράν μὲς ἐνεπίστευτῇ καὶ τοῦ ὑπεσγέθηεν.

Ἐπῆγα εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ τὸν ἐξύπνισα. Ἦτο νυσταλέος πρὸς στιγμὴν, ἀλλ' ὅταν εἶδε τὴν λάμπην τοῦ ἡλίου νὰ εἰσθῆ διὰ τῶν γωνιῶν τῶν παραθύρουλλων, ἐνόμισεν ὅτι εἶχεν ἀρχήσει καὶ ἐξέφρασε τὸν φόβον του. Τὸν ἐβεβαίωσα ὅτι ἡ Λουκία ἐκοιμήτο ἀκόμη, ἀλλὰ τοῦ εἶπα τὸσον μεγαλῶς ὅσον ἠμπορεῖται, ὅτι καὶ ὁ Βάν Ἐλσιγγ καὶ ἐγὼ ὑποπτεύομεν ὅτι τὸ τέλος εἶνε πλησίον.

Ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον μὲ τὰς χειράς του καὶ ἔπεσε γονυπετῆς πλησίον τοῦ σοφῆ, ὅπου ἐμεινεν ἐπὶ λεπτὸν ἴσως μὲ τὴν κεφαλὴν γωμῆνην προσεμῶμενος, ἐνῶ οἱ ὦμοί του ἀνεσίοντο ἀπὸ τοὺς στεναγμούς του. Τὸν ἔλαβα ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ τὸν ἐσῆκωσα.

— Ἐλα, εἶπα, ἀκριβέ μου παλαιὴ σύντροφε, ἐπικαλέστω ὄλον τὸ θάρρος σου ἢ εἶνε καλλίτερον καὶ ἀκοπώτερον δι' αὐτήν.

Ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὸ θάλαμον τῆς Λουκίας, εἶδα ὅτι ὁ Βάν Ἐλσιγγ εἶχε, μὲ τὴν συνήθη προνοητικότητά του, ἀποκαταστήσει τὰ πράγματα καὶ καίει ὅλα νὰ φαίνονται ὅσον τὸ δυνατόν εὐάρεστα. Εἶχε βουρσίσει ἀκόμη καὶ τὴν κόμη τῆς Λουκίας ὥστε ν' ἀπλώνεται ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου μὲ τὸς βοτρυχῶς της τοὺς στίλβοντας. Ἄμα εἰσῆλθον ἐστῆ ἡνοῖε τὰ ὄμματα καὶ ἰδοῦσα αὐτὸν ἥρεμα εἰσθῆσεν.

— Ἀρθούρε! ὦ, ἀγάπη μου, τί γὰρ ἔχω ποῦ ἦλθες!

Ἐκείνος ἐκυπτε διὰ νὰ τὴν ἀσπασθῆ, ὅταν ὁ Βάν Ἐλσιγγ τὸν ἔστυρε πρὸς τὰ ὀπίσω.

— Ὅχι, ἐπιθύρουν, ὄχι ἀκόμη! Κράτει τὸ χεῖρ της τοῦτο θὰ τὴν παρεγορήσῃ περισσότερον. Ὅσα ὁ Ἀρθούρος ἔλαβε τὴν χεῖρά της καὶ ἔγρηγόρησε πρὸς τὴν καὶ ἐκείνη ἐφαίνετο νὰ ἔχῃ τὴν καλλιέραν τῆς ὄψιν, μὲ ὅλας τὰς ἀβρὰς γραμμὰς τὰς πλατειοῦσας τὴν ἀγγελικὴν καλλονὴν τῶν ὀφθαλμῶν της. Εἶτα βαθαῶν ὀφθαλμοῖ της ἐκλείσθησαν καὶ ἐβυθίσθη εἰς ὑπνον. Ἐπ' ὀλίγον τὸ στήθος της ἐκολλοῦτο ἀπαλῶς καὶ ἡ πνοὴ της ἀνήρχετο καὶ καθήρχετο ὡς κορυμαίνεσ παιδίσκης.

Καὶ εἶτα ἀνεπαίσθητος ἐπῆλθεν ἡ ἀλλοκοτος μεταβολή, τὴν ὅποιαν εἶχα παρατηρήσει τὴν νύκτα. Ἡ ἀναπνοὴ της ἐγενετο ἀσθματικὴ, τὸ στόμα ἠνοῖε καὶ τὰ οὐλα, τὰ ὠχρά, ἀποχωροῦντα καὶ συστειλλόμενα, ἔκχονον τοὺς ὀδόντας νὰ φαίνονται μακρότεροι καὶ αἰχμηρότεροι παραπότε. Μ' ἕνα τρόπον ὑπνοβάτιδος ἀόριστον καὶ ἀσυνείδητον ἠνοῖε τὰ ὄμματα τὰ ὅποια ἦσαν τώρα ἀμαυρὰ ἅμα καὶ σκληρὰ καὶ εἶπε μὲ μαλακὴν ἠδυπαθῆ φωνήν, ὅταν οὐδέποτε εἶχον ἀκούσει ἀπὸ τὰ χεῖλῃ της:

— Ἀρθούρε! ὦ, ἀγάπη μου, ἔχω τὸσφ γαράνποῦ ἦλθες! Φιλήσέ με!

Ὁ Ἀρθούρος ἐκυψεν ἐκθύμως νὰ τὴν φιλήσῃ ἀλλ' ἐν ἀκέρει ὁ Βάν Ἐλσιγγ, ὅστις ὅπως ἐγὼ, ἐξέπληξιν ἀπὸ τὴν φωνὴν της, ἐρίφθη ἐπάνω καὶ εἰς τὸν παλαιὸν θάλαμον τῆς Λουκίας ὄλην τὴν νύκτα καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος ψάγγω δι' ὅτι πύγη. Δὲν εἶνε καλὸν αὐτοὶ οἱ στοχασμοὶ της νὰ περιέλθωσιν εἰς χεῖρας ξένων.

Ἐπεδόθη εἰς τὸ ἔργον τὸ ἐπ' ἐμοί, καὶ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἔργον τὸ ὄνομα καὶ τὴν διευθυνσιν ποῦ πληρεφόσιου τῆς κυρίας Οὐάστερα, καὶ ἔγραφα πρὸς αὐτόν. Ὅλα τὰ ἔγραφα τῆς ἀτυχοῦς κυρίας ἦσαν ἐν τάξει ὀδηγία σαφῆς εἰδίδοντο καὶ περὶ τοῦ τόπου τῆς ταφῆς της Μάλις εἶχε σφραγίσῃ τὴν ἐπιστολήν ὅταν, πρὸς ἐκκληξί μου, ὁ Βάν Ἐλσιγγ εἰσῆλθε λέγων:

— Ὅχι, ἂν ἀγαπᾷς τὴν ζωὴν σου! εἶπε. Ὅχι, χεῖρ τῆς ψυχῆς σου καὶ τῆς ἰδικῆς της!

Κ' ἐστάθη μεταξύ τῶν δύο ὡς λέων βρυχώμενος.

Ὁ Ἀρθούρος εἶχεν ἀπομακρυνθῆ τὸσον ὥστε δὲν ἤθευσε πρὸς στιγμὴν τί νὰ κάμῃ ἢ τί νὰ εἶπῃ, καὶ πρὶν βιαίαι τις βουλή τὸν καταλάβῃ ἐβεβίθη

τὸν τόπον καὶ τὴν ὥραν καὶ ἐστάθη σιωπηλὸς περιμένων.

Ἐτήρουν τοὺς ὀφθαλμούς μου προσηλωμένους ἐπὶ τῆς Λουκίας, ὅπως καὶ ὁ Βάν Ἐλσιγγ καὶ εἶδομεν ἕνα ὡσεὶ λύσσης σπασμὸν νὰ διέρχεται ὡς σκία εἰς τὴν ὄψιν της οἱ αἰχμηροὶ ὀδόντες ἐτριζαν.

Εἶτα οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐκλείσθησαν καὶ ἀνέπνεε δυσκόλως. Ὀλίγω ὑστερον ἠνοῖε τοὺς ὀφθαλμούς μὲ ὄλην τὴν γλυκύτητα των, καὶ τεῖνασα τὴν ὠχρὰν κἀτισγον χεῖρά της, ἔλαβε τὴν πλατείαν μελαγχρινὴν χεῖρα τοῦ Βάν Ἐλσιγγ καὶ σύρουσα αὐτὴν τὴν ἠσπασθη.

— Ἀληθινὴ μου φίλε, εἶπε, μὲ ἀσθενή φωνὴν ἀλλὰ μὲ ἀρεστον πάθος, ἀληθινὴ μου φίλε καὶ δικέ του! ὦ, φύλαξέ τον, καὶ δός μου εἰρήνην!

— Τὸ δρῶζομαι! εἶπεν ἐπιτήμως ἐκεῖνος, γονατίζων παραπλευρῶς αὐτῆς καὶ ὑψῶν τὴν χεῖρά του εἰς ὄκνον.

Εἶτα ἐστράφη πρὸς τὸν Ἀρθούρον, καὶ τοῦ εἶπεν:

— Ἐλα, παιδί μου, πάσε τὸ χεῖρ της, καὶ φιλήσῃ τὴν εἰς τὸ μέτωπον, καὶ μόνον ἀπάξ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ των συνητήθησαν ὄχι τὰ χεῖλῃ των καὶ οὕτως ἐχωρίσθησαν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Λουκίας ἐκλείσαν καὶ ὁ Βάν Ἐλσιγγ, ὅστις δὲν εἶχε παύσει ἐπαγρυπνῶν ἐπιμελῶς, ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ Ἀρθούρου, καὶ τὸν ἀπεμάκρυνε.

Καὶ τότε ἡ ἀναπνοὴ τῆς Λουκίας κατέστη ἐπίπονος καὶ πάλιν, καὶ διὰ μίξ ἐπαυσε.

— Ὅλα ἐτελειώσαν, εἶπεν ὁ Βάν Ἐλσιγγ. Ἀπέθανε.

Ἐλαβὴ τὸν Ἀρθούρον ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ τὸν ὠδήγησα εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου ἐκάθισε, καὶ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον μὲ τὰς χειράς του, κλαίων μὲ βαθεῖς λυγμούς, εἰς τρόπον ὥστε ἐσπαρτατόμην νὰ τὸν βλέπω.

Ἐπέστρεψα εἰς τὸν θάλαμον καὶ εὗρον τὸν Βάν Ἐλσιγγ καὶ θεωρῆ τὴν πτωγὴν Λουκίαν καὶ ἡ ὄψις του ἦτο αὐστηρότερα παρὰ ποῦ. Μεταβολὴ τις εἶχεν ἐπίλθει ἐπὶ τοῦ σώματος της.

Ὁ θάνατος της εἶχεν ἀποδώσει μέρος τοῦ κάλλους της, καὶ τὸ μέτωπον καὶ αἱ παρειά της εἶχον ἀναλάβει τινὰς τῶν ἀρμονικῶν γραμμῶν της καὶ τὰ χεῖλῃ εἶχον ἀποβάσει τὴν θανάσιμον ὠρότητα των. Ἦτο ὡς ἐὰν τὸ αἷμα, μὴ ἀναγκαιῶν πλέον διὰ τὴν λειτουργίαν τῆς καρδίας, εἶχε συνέλθει ὅπως κάμη τὴν σκληρότητα τοῦ θανάτου ὀλιγώτερον τραχίαν ὅσον τὸ δυνατόν.

Ἐστάθη πλησίον τοῦ Βάν Ἐλσιγγ καὶ εἶπα:— Ἄ! δυστυχὴς κόρη! Εἶνε εἰρήνη δι' αὐτὴν ἐπὶ τέλους. Ἐτελειώσε!

Ἐστράφη πρὸς με καὶ εἶπε μὲ τόνον σοβαρὸν καὶ ἐπίστημον.

— Δὲν εἶν' ἐτσι, ἀλλοίμονον! δὲν εἶνε. Τώρα μόλις ἀρχίζει!

Ὅταν τὸν ἠρώτησα τί ἐνόει ἔσειε μόνον τὴν κεφαλὴν του καὶ ἀπήντησε:

— Δὲν ἠμποροῦμεν νὰ κάμωμεν τίποτε ἀκόμη. Βλέπε καὶ περιέμενε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Ἡμερολόγιον τοῦ δόκτ. Σουάρδ

(Συνέχεια)

Ἡ κηδεὶα ὠρίσθη διὰ τὴν ἐπομένον ἡμέραν, ὥστε ἡ Λουκία καὶ ἡ μήτηρ της νὰ ταφῶσιν ἁμοῦ. Παρόστην εἰς ὅλας τὰς θλιβεράς διατυπώσεις καὶ ὁ εὐπροσῆγορος ἐρογόλαβος τῶν κηδεῶν ἀπέδειξεν, ὅτι καὶ οἱ ἀνθρώποι τοῦ εἶχον τὸ ἐλάττωμα ἢ τὸ προτέρημα τῆς ἰδίας φορτικῆς στωμιλίας του.

Παρατήρησα, ὅτι ὁ Βάν Ἐλσιγγ ποτὲ δὲν ἀπεμακρύνετο. Τοῦτο καθίστατο δυνατόν ἐξ αὐτῆς τῆς ἐκθύμου καταστάσεως τῶν πραγμάτων εἰς τὴν οἰκίαν. Δὲν ὑπῆρχον συγγενεῖς πλησίον οἰκοῦντες, καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἀρθούρος ὄφειλε ν' ἀπέλθῃ τὴν ἐπιούσαν, ὅπως πρωτοστατήσῃ εἰς τὴν κηδεῶν τοῦ πατρὸς του, δὲν ἠδυνάμεθα νὰ εὐρωμεν κανένα, ὅστις νὰ προκληθῆ νὰ λάβῃ μέρος. Ὅπως εἶχον τὰ πράγματα, ὁ Βάν Ἐλσιγγ καὶ ἐγὼ ἀνελάβομεν νὰ ἐξετάσωμεν ἔγγραφα κτλ. Αὐτὸς ἐπέμεινε νὰ διεξέλθῃ τὰ γαρτιά τῆς Λουκίας μόνος του. Τὸν ἠρώτησα διατί, καθὼς ἔσοῦμαι μῆκος αὐτὸς, ὡς ξένος δυνατόν νὰ μὴν ἦτο ἐμπειρος εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν Ἀγγλικῶν νόμων καὶ οὕτω ἐξ ἀγνοίας δυνατόν νὰ ἐπροκάλει ἀνωφελεῖ τινα παρανόνησιν. Μοῦ ἀπήντησε:

— Ἐσθῶ, ξέφυρε. Λησμονεῖτε, ὅτι εἶμαι καὶ νομομαθὴς, ὅπως καὶ ἰατρός. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται μόνον διὰ τοὺς νόμους. Ἐνόησε τοῦτο ὅταν ἀπέφυγε τὴν ἐπέμβασιν τοῦ ἱατροδικαστοῦ. Ἐγὼ ἔχω κάτι περισσότερον ν' ἀποφύγω. Δυνατὸν νὰ ὑπάρχουν καὶ ἄλλα γαρτιά—τέτοια ὡς ἂν αὐτὸ.

Καὶ λέγων, ἀνέστυρεν ἀπὸ τὸ χαροποιλάκιόν του τὸ ὑπόμνημα, τὸ ὅποιον εἶχε πέσει ἀπὸ τὸ στήθος τῆς Λουκίας καὶ τὸ ὅποιον αὐτὴ εἶχε σγίσει εἰς τὸν ὑπνον της.

— Ὅταν εὕρως τίποτε διὰ τὸ ἐπίτροπον, τὸν ὅποιον εἶχεν ἡ μακαρίτης κυρία Οὐάστερα, σφράγισε ὅλα τὰ ἔγγραφα της καὶ γράψε του ἀπόψε. Τὸ κατ' ἐμὲ κυττάζω ἐδῶ εἰς τὸ δωμάτιον καὶ εἰς τὸν παλαιὸν θάλαμον τῆς Λουκίας ὄλην τὴν νύκτα καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος ψάγγω δι' ὅτι πύγη. Δὲν εἶνε καλὸν αὐτοὶ οἱ στοχασμοὶ της νὰ περιέλθωσιν εἰς χεῖρας ξένων.

Ἐπεδόθη εἰς τὸ ἔργον τὸ ἐπ' ἐμοί, καὶ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἔργον τὸ ὄνομα καὶ τὴν διευθυνσιν ποῦ πληρεφόσιου τῆς κυρίας Οὐάστερα, καὶ ἔγραφα πρὸς αὐτόν. Ὅλα τὰ ἔγγραφα τῆς ἀτυχοῦς κυρίας ἦσαν ἐν τάξει ὀδηγία σαφῆς εἰδίδοντο καὶ περὶ τοῦ τόπου τῆς ταφῆς της Μάλις εἶχε σφραγίσῃ τὴν ἐπιστολήν ὅταν, πρὸς ἐκκληξί μου, ὁ Βάν Ἐλσιγγ εἰσῆλθε λέγων:

— Εὐμεροῦ νὰ σε βοηθήσω, φίλε Ἰωάννην

ΤΟ ΙΟΝ

Εκεί εις βράχον ἔρημον ἐφύρωσεν ἐν τῷν,
Κίτω τοῦ βράχου λυσαώδως τὸ κῆμα σπῆ ἀφρίζει.

Μεμονωμένον, ἀγνωστον, κυρτοῦται, ἀνορθοῦται,
Ἀπέκαμε τὸν θόρυβον ἀκούον τῶν κυμάτων.

Ὡς ἔρωσ θάλλει, κάτωχρος, σιγῶν, ἀλλ' ἀναλλίσκων,
Ὅσους ποτὲ ἐν Ἀγαπῶ δὲν εἶπεν ἢ Λατρεῖον.

Ἡ φύσις πλὴν ἐρρίγησεν ὡρᾶ καὶ τεθλιμμένη,
Ψυχρὸς βορρᾶς ἐτίναξε τὰ φύλλα καὶ τὰ ἄνθη.

Καὶ ὁ ἀνεμοστρόβιλος ἀνήρπασε τὸ ἴον,
Δὲν εἶχε πλέον ἄρωμα, δὲν εἶχε χροῖμα πλέον.

ΣΤΟΝ ΠΛΑΤΑΝΟ

Τ' ἔχεις δεντρί π' ἀρρώστητες καὶ σοῦ ἴπσον τὰ
Μὴν ἀπ' τὰ χρόνια ἴεράσας κί' ἀπ' τὰ νερά ποῦ

Νὰ μὴ σ' ἐδάρασ' ἀστραπή, πάγος καὶ ξεροθόρρακα
Πῆς μου δεντρί μ' τὸν πόνου σου, ἴπες μου τὸ μα-

Τὰ χρόνια δὲ μὲ γέρασεν καὶ τὸ νερὸ ποῦ πίνω
Ὅστ' ἀστραπή μὲ βάρεσε ὅτε κί' ἀστροπελέκι.

I. H. Σαματούλης

B. G. BELEZE

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΠΟΙΜΝΙΟΥ ΤΟΥ

Κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ μηνὸς
Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1848, τρομερὰ ἐπανά-

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παρισίων δὲν
ἠδύνατο νὰ βλέπῃ ἄνευ βελθείας συγκινη-

α — Ἐνός καλὸς ποιμὴν, λέγει, οφείλει
νὰ θυσιάζῃ τὴν ζωὴν του ὑπὲρ τοῦ ποι-

Παροικλεῖ τὸν ἐπὶ κεφαλῆς ἑξωμυκτι-
κόν, ὅστις διώκει τὴν κατ' ἐκείνου τοῦ ὁδο-

— Ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ τιμίου Σταυροῦ, ὅστις
λάμπων ἀπαστράπτει ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ

— Θεὸς μου, ἔλεγε, σοῦ προσφέρω τὴν
ζωὴν μου· εὐσπλαχνίσθητι, λυπήθητι, Κύ-

Ἡ ἀγγελικὴ τοῦ θλιβεροῦ αὐτοῦ γεγο-
νότος δὲν ἤρρησε νὰ διαδοθῇ. Ὅχι μόνον

Ἡ Κυβέρνησις καὶ ἡ Ἐθνικὴ συνέλευσις
συμμετέχουσι εἰς τὴν κοινὴν θλίψιν καὶ

Ἡ Ἐξοχὸς εὐαίσθησία, τὸ πάθος τῶν
ἀκροτήτων, ἡ υπερβολικὴ ἀστάθεια τῶν συ-

Ἡ Ἐξοχὸς εὐαίσθησία, τὸ πάθος τῶν
ἀκροτήτων, ἡ υπερβολικὴ ἀστάθεια τῶν συ-

Μετάρρησις
Ἰούδα Ἰσκαριώτη

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Ἡ Ἐξοχὸς εὐαίσθησία, τὸ πάθος τῶν
ἀκροτήτων, ἡ υπερβολικὴ ἀστάθεια τῶν συ-

Δότε εἰς γυναῖκα τὸ φιλογερότατον τῶν
φιλημάτων, θὰ σὰς εἶπῃ ὅτι τὴν μεταχειρί-

Ὅσοιδήποτε δὲν ἐννοεῖ τὰς λεπτὰς καὶ
ὕψηλās πονηρίας τῆς γυναικείας καρδίας, τὰς

Εἰς τινὰς στιγμὰς ἔν μείδισμα καὶ μία
θωπεία εἶνε μεγίστη χάρις, εἰς ἄλλας ἀδάμας

Ἐνεκα τούτου ἔρωτες καὶ γάμοι ἄλλοτε
ναυαγοῦν διαβαίνοντες ἀπλοῦν ρυάκιον, καὶ

Μοντεγκάττας

Ο ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Ὅταν πηγαίνει κενεὶς νύχτα σ' τὸ χω-
ριὸ Π. τῆς Λακεδαιμόνας στὴ μέση τοῦ

Θὰ εἶνε περασμένον καὶ σκορᾶντα χροῖνα
ποῦ στὸ χωριὸ Π. τῆς Λακεδαιμόνας ζῶσσε

Ὅταν πηγαίνει κενεὶς νύχτα σ' τὸ χω-
ριὸ Π. τῆς Λακεδαιμόνας στὴ μέση τοῦ

Ὅταν πηγαίνει κενεὶς νύχτα σ' τὸ χω-
ριὸ Π. τῆς Λακεδαιμόνας στὴ μέση τοῦ

Ὅταν πηγαίνει κενεὶς νύχτα σ' τὸ χω-
ριὸ Π. τῆς Λακεδαιμόνας στὴ μέση τοῦ

Τὴν ἄλλη ἡμέρᾳ τρεῖς κουφάρια σέξα κου-
τι βγάινον ἀπὸ τὸ σπήτι τοῦ Χρήστου.

Σπάρτη

« Ἄνθος τῆς Ἐταισθουσίας »

Ο ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΜΙΑ ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΛΚΥΩΝΟΣ

Σεβαστὴ τυγχάνει ἡ κρίσις ὅπως σεβα-
στον τυγχάνει καὶ τὸ πρόσωπον περὶ ἔ-

Ὅταν τις βλέπῃ τὰ σφάλματά του διὰ
μέσου ἄλλου ὑποδεικνυόμενα τότε ἐννοεῖ ὅτι

Καταλήγων τέλος, εὐχαριστῶ διότι ὁ κ.
Κουκοβίνος, ἀμνηστῶς, καὶ τοῦτο ἀρκεῖ, μοι

Μετ' ἄκρας ὑπολήψεως
Ἄλκυων

ΓΝΩΜΑΙ
ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ἄναμφιβόλως καθήκον ἔχομεν νὰ μὴ ἐπιτρέ-
πωμεν εἰς τὸ πάθος νὰ κυριεύῃ ἡμᾶς· ἀλλὰ τίς

Οἱ ἄνδρες θὰ εἶνε πάντοτε ὅτι ἀρέσκει εἰς τὰς
γυναίκας· ἐὰν θέλετε νὰ γίνωσιν ἐνάρεστοι καὶ με-

Εὐρίσχομεν εὐφραδίαν καὶ ἀγγίχοντες ἐκείνους οἰ-
τινὲς μᾶς κρίνοντες εὐμένως.

Αἱ γυναῖκες ἀνεδείχθησαν πάντοτε ἔξοχοι εἰς
τὰς τέχνας τὰς ὁποίας ἀφωσιώθησαν, καὶ ὅστις

Ὅστις συναίσθεται τὴν τρέλλαν του δὲν εἶνε
δυνατὸν νὰ μὴ ἀνακτῆσθαι τὸ λογικόν του.

Πρέπει νὰ διατηρῆσθαι ἐν τῇ καρδίᾳ του
μῖαν γωνίαν πρασινάδας καὶ νεότητος, μῖαν γωνίαν

Τρομαρισμένο 'να πουλί άπτός άπ' τή [Μπαλκάνια.
Μέρα και νύχτα περπατεί 'στί Πόλι πρω-
τοπάει
Και με τή εβγα του ήλιού βρίσκειται 'στίη [Αθήνα.
Φέρνει χαμπάρια θλιθερά πικρά φαρμακω-
μένα
— Και τή φωτάει ό λαός, του λέ' ό Πα-
τριάρχης
Πές μας πουλί μ' ποιοι θλιθόνται, ποιοι [σκούζον κί' άλλαζιάζον
Πές μας που βάλλανε φωτιά, ποιοι σφάζον [ποιοι σκωτώνουν ;
— Πέρα στή Μαύρη θάλασσα και πέρ' από [τή Πόλι
Βούλγαροι Ξαναγίνγκαν θηρία, λύκοι, άρ-
κούδια,
Σφάζον, σκοτώνον χριστιανούς τής εκ-
κλησίας μής παίρνουν.
Αθάβασ' Δεσπότη μου τής ψυχής, γιά 'διάβασ'
τους τή 'νεύατα
Και σύ καυμένη βασιλιά κλάψε με μαύρα [δάκρυα
Κλάψε και σύ Μωρηά και Ρούμελη, στή [μαύρα να ντυθίτε.

Σημειώσεις

Βιαστικό είνε τ' άγιοκέρι μου γιά τ' αδέρφια
μας, που εδρίσκονται 'στί μεγάλη μας Πατρίδα
έδω και τρεις χιλιάδες χρόνια. Ρωμαίοι, Σλαβοί και
Τούρκοι πέρασαν από πάνω τους, μα πάντοτε έ-
μειναν, όπως και είνε 'Ελληνες. Τώρα οι Βούλγαροι
μάς λέν' πως ό Χριστός έγεννήθη από μιά βουλγά-
ρα, τή πρώτα γράμματα που έφάνησαν εις τον κό-
σμον ήσαν τή βουλγάρικα, ό 'Αριστοτέλης ήταν
παππούλης του Τζιοντέφ. 'Ο Χριστός και οι 'Από-
στολοι έμυλοσαν βουλγάρικα, καθώς λέγει ό πάτερ
'Ανθιμος τής 'Εξαρίας, και όποιος 'Ελληνας δέν
πιστεύει έδ' αυτά, του διαβάθου τή βουλγάρικα
Ευαγγέλιο, τό όποιον άπ' τήν άρχή ως τό τέλος
γράφει : « Λεπίτε, φωτιά και δυναμίτι στους Έλληνες
τους άπιστους. » 'Ο 'Κράλος τους Φερδινάνδος
τους καμαρώνει, άν και τό κεφάλι του μπορεί καμ-
μιά ώρα ό κύρ 'Ανθιμος να τό κάμη ποτήρι και
να κερνή τήν Τσαντζεφ με τή παρέα του. Σήμερα
'στί Βλαχία μάς κυνηγάνε, όπως οι Ρούσοι τους
'Εβραίους. Σ' τή Θράκη έβάλανε λεπίδι και φωτιά
κί' έμεις γιά να τους έκδικηθώμε Βλάχους και
Βουλγάρους 'στίη Κρήτη προγιάμασε 'σά σκυλλιά,
'στίη 'Αθήνα κάνουμε μεταβολάς υπαλλήλων και
γράφουμε και νότους και κοπανάρ' άέρα 'στό γροθί,
γιατί από πολλά χρόνια δέν έχουμε κουκούτοι
μυαλό.

Ι. Η Σταματούλης

Αλκυόνα.—'Η άπολογία εις τό προσεχές
'Σαλόνι.
Μενεζικ.—Φωτογραφία τής Α. Μ. και κυρίου
πάσης Αίθιοπίας και... Ευλοκαστροκαμπίας, έλή-
φθη. 'Αλλά ή μόν πολυ σκοτεινή, ή δέ πολυ άδύ-
νατος. Μέσος όρος δέν ύπαρχει, ό Ριζοπάτης
σας εύχαριστεί εις τών προτέρων διά τό πλήρες
άπό «μυστούς...ροδακίον» καλόν.
Περιεργάτο.—'Ενταύθα.—Δημοσιεύομεν
ένταύθα τό ποιήμα του «Περιεργού» τό όποιον
τόσον σας ήρσε.

Εις τόν ευρωπαϊκόν τύπον

Connais-tu le pays που άνθει ό παρής ;
Χέρι άπλώνεις εύθής και σουφρώνεις, βαρής
Και με πέννα χρυσή γράφεις άρθρα πολλά
Και σε κάθε πεννιά διαπραγμαί κυλές ;
Connais-tu le pays που βγαίνει παρής ;
'Όπου λέ βί α βαρής
Και σαρκί, μπορείς να φορέσης και φέσι.
Κί' άν κί' αυτό δέν σ' άρέσει ;
Δέν έπηρες ούτε όβολόν
Γιατί γιά δεκάρες δέν σε νοιάζει
Και τόν ιδιόν μω άφραδόν
'Έτσι μής τόν έλους γιά χάτι.
Και άν μής εδάρεςες και φάτες
Δέν είν' ότι χτύπησες λεφτά
'Αλλά έτσι θέλγεις και τάτες
Γιά να μη τή πής όρθά κοφτά.

Connais-tu le pais που άνθει ό παρής,
Χέρι άπλώνεις εύθής και σουφρώνεις, βαρής,
Και φεσί, μπορείς με φουντάκι χρυσά
'Ω, επέντημ «Débats», «Figaro» पासά ;

κ. Π. Χ. Γουρζίν, Λευκάδα.—'Η άπάντη-
σις σας όηλοί, ότι όπως δήποτε μάς γνωρίσατε
δχι, όμως και πώς μάς γνωρίζετε, όπως ειχε δια-
τυπωθή ή έρώτησις. 'Όπως και άν εγγ' όμως
είθε ένας φοβερός ρέπορτερ. Τά περι Ραλλικου
χρωματισμού μάς κάνουν να διαμαρτυρηθώμεν μετά
τής αυτής άγανακτικής μεθ' όσης και ή κατα-
στροφή τής 'Αγγιάλου...
κ. Θ. Θ. Θ. Θεσσαλονίκην. 'Ιδού πως
έψαλλεν ό Ρωμηός τή θύματα τής 'Αγγιάλου.

Προς τή θύματα τής 'Αγγιάλου

Πέστε τραγούδια καιρού μεγάλου
'σά μαυρ' αδέρφια τής 'Αγγιάλου.

Του κυρίου Φερδινάνδου κρώζον λαίμαργοι
[κοράκοι...
Πατριάρχαι κρεμασμένοι, Παπαφλέσσοδες
[και Διάκοι
τής μικρής τής 'Αγγιάλου σθεφάνωστε τόν
[Δεσπότη,
του Σταυρού και τής Πατρίδος ένα νέο
[στρατιώτη.

Τήν 'Αγγιάλο δέν σκιάζει τών φονιάδων ή
ματιά,
μήτε θάνατος κανένας και μαχαίρι και
[φωτιά,
κί' άν τήν κάψουν πέρα-πέρα μ' όλεις τής
[τής εκκλησίας,
τής φωτιάς αυτής ή φλόγες πόνων θά γε-
[νούν όροσιας.

'Στήν 'Αγγιάλο σθεφάνια, που δέ τούτους
[τους καιρούς
σώζει τίμα του Γένους από Κρούμους
[βδελυρούς,
κί' άν λάμπει με Δεσπότη, που δ' αυτή
[τήν έποχή
δείχνει μέρα του πως έχει κάποιου Σα-
[μουήλη ψυχή.
Κί' άν τήν ρίξουν σε πυρακι και σε λά-
[δας καταρράκτη.
δέν θά 'βγί χυμός ζωής από μιά τέτοια
[στάκτη ;

'Η φωτιά τών παληοσκύλων ζώνει και τήν
[άγια θύρα
πνίγει μάννας, πνίγει βρέφη,
και δ' αυτά γελώντας στρέφει
κάθε μπόγιας τής Ευρώπης με κορώνα και
[πορφύρα.

Και φωνάζει μιά φωνή σαν βαρύνοντη
[καμπάνα :
Θείος 'σχωρέσει τρεις φαραίς τών άναρχι-
[κών τή μύνα.

κ. Σ. Γ. Δ., Σπάρτην.—Παρόμοιον λαϊκόν
έδημοσιεύθη άλλοτε εις τό Α.Ο.Δ.Ο.
Φώτον Γιοφύλλη, Κέρκυραν.—Δημο-
σιεύομεν ένταύθα τή δύο ποιήματά σας. Φύλλα
'Ακροπόλεως' άποστέλλονται ταχυδρομικώς.

Τό μοναστήρι

(Τών Καστελλάνων τής Κερκύρας) στόν Ιατρών κ.
Φλωριά 'Αφιερωμένον

'Εκεί μες στήν μέση
στό πρόσωπο χρώμα,
στίη θροσση θέση,
πως βοισκονέ' άκόμα,

'Εκιά τή σπιτάκια,
στίη κάρτα κλεισμένα,
με λίγα δευτοκία
μαζι' γαλιασμένα !

Πως βοισκονέ' άκόμα
θανμάζω και γώ
στό πρόσωπο χρώμα,
κί' αυτό τραγονόδ' !...

'Ο ήχος του μυστικού τραγουδιού

'Ω! άκου με, που μιά χαμένη
γυρευό θύμησθ να σου έστνήσω.
'Ακου που με μιά περασμένη
και γλυκερά θύμησθ θά σε κοιμήσω.

'Ακου με, και τή περασμένα
μπροστά σου πάλε θά φανερωθώμεν.
'Ακου με, και τή ξεχασμένα
άλάκερα θά σε σου θυμηθώμεν.

'Ακου με, άκου με λιγάκι...
Είμαι ό ήχος από τό τραγουδί
τό μυστικό. 'Ενα φίλακι
σου δίνω και δ' άφήνω ένα λουλούδι.

Του μέγα κόσμου σου, να τώρα
τό άγνωστο τό σημαντικό σημαίνει.
'Αχ! άκουσέ με λίγη ώρα,
γιατί όταν φύγω τίποτε δέ μείνει...

Φιλιανθή, Λευκάδα.—'Ευχαριστούμεν δι-
όσα γράφετε. Τό «Σαλόνι» εις τό προσεχές.

κ. Α. Σ. Λόντον, 'Ενταύθα.—Τά ποιή-
ματα αυτά είνε δημοσιευμένα εις κάτι λαϊκάς
εκδόσεις' άλλα ζητούμεν.

κ. Ε. Ευαγγελόπουλον, Καρδίτσαν.—Σας
γράφουμεν ταχυδρομικώς.

κ. Κ. Γ. Λαγουμιτζίκην, Φε' Αποκο-
ρώνου (Κρήτης).—Λέγομεν ότι τόν **Κουκου-
δίνον** δέν τόν έπετύχατε. Τά «Λευκά όρη» θά
δημοσιευθούν.

κ. 'Ιούδαν 'Ισκαριώτην, Πάτρας.—'Εάν
τό όητε δημοσιεύομεν σημαίνει ότι ένεκερθή.
Μεγάλα διηγήματα μη μάς στέλλετε.
'Εσπερον, Κερασίαν.—Μά τή σταλέντα ποιή-

ματα είνε ελιγον έρωτικά και κατά συνέπειαν
μη δημοσιεύσιμα εις τό περιοδικόν μας.
κ. **Κελεπούρη,** 'Ενταύθα.—Δημοσιεύομεν
τό 'Αγγιλιτικό.

'Απ' ταις σφαγαίς τής 'Αγγιάλου

Βαρυβογκούνε τή βουνά κ' ή ράχαις χα-
[μυλόνουν
Πλάκωσε μαύρη συννεφιά και μαυρ' άνε-
[μοζάλη,
οι κόσμοι μείνανε βουβοί, τή χέρια των
[σταυρώνουν
και βλέπουν 'στίη 'Αγγιάλο φωτιές και
[παραζάλες.

Ουριάζον άρκουδιάριδες, Βούλγαροι, ρο-
[λοφόνοι
σαν λύκοι άνθρωπόμορφοι, με δόντια μα-
[τωμένα,
δούλος λαός και ανανδρος κεφάλι μής ση-
[κώνει
σφάζει μανάδες και παιδιά, βρέφη λαχτα-
[ρισμένα !

Ποτάμια τρέχουν αίματα, σωροί είν' τή
[κουφάρια
παρθένας άτιμάζονται, νέοι ποδοπατούνται,
με τό άθώο αίμα των ποτίζουν τή χορτά-
[τάρια...

'Υδρίζουν τόν πολιτισμό, υδρίζουν τή
[θρησκεία
τες εκκλησίες μολύνουνε, γκρεμίζουν βε-
[δελώνουν,
καταπατούνε ιερά και όσια και θεία
κ' οι Ευρωπαίοι τή θορούν και... μάτια
[χαμηλόνουν !
Φτωχέ έλληνική λαέ ! άν αγαπήσι Πατρίδα,
πάρε ντουφέκι και σπαθί, κ' έχε δ' αυτά
[έλεπίδα.
Μη περιμένης συνδρομή από διπλωματία
και μη πιστεύης πράγματα ψεύτικα και
[γελούα !

'Αν θέλης τήν 'Ελλάδα μας, με δάφνες να
[τή στέψουν
να φωτισθώμεν μερικοί στραδοί και ν' άνα-
[δλέψουν
πάρε ντουφέκι και σπαθί, με πίστι με έλ-
[πίδα
να έκδικηθής τή Βουλγαρία, του κόσμου
[τήν κληίδα !

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΟΥ Α.Ο.Δ.Ο.

'Ο 'Εσπερος τόν εκ διαμέτρου αντίθετόν του
Αυγερινόν τόν έρωτ'ή πότε έπαφήν εις τόν
δρίζοντα και ποίος τάξεις είνε κατά τήν λαμ-
πρότητα. Προς δέ τόν παρακαλεί να του δηλώση
τό όνομά του.

'Ο Αυγερινός εidoποιεί τόν **Κουκουδίνον**
ότι δέν έστειλε τήν φωτογραφία του, διότι ήτο
εις τήν έξοχήν του (έξω τών Πατρών) και εβρά-
δυνε να αναγνώσθ τήν όύλλον του Α.Ο.Δ.Ο. Νύν
όμως ότε τό ειθε, λέγει εις τόν **Κουκουδίνον**
ότι μετά δύο ήμέρας θά του στείλθ δια του
Α.Ο.Δ.Ο. τήν φωτογραφία του έφ' ής όμως
δέν γνωρίζει να γράψθ στίχους.

'Όσον δέ δια τό έρώτημα που κάνει, γνωρί-
ζον ότι τουτο προέρχεται από ειρωνείαν, του
άπαντώ. Οι σταφιδοκλήμονες γνωρίζοντες ότι
έκάστη ενετική λίτρα έχει 150 δραμια και ότι
προς τήν όκάν τουτο έχει σχεσίον 2 2)3 ήτοι 8)3
λίτραν αποτελούσιν μίαν τουρκικήν όκάν. 'Επί-
σης 3)8 τής όκας αποτελούσι μίαν λίτραν κά-
μμουσιν τόν ός άνέφερες λογαριασμόν. Συνεπώς
αί 375 όκάδες αι αποτελούσαι τās 1000 λίτρας
έχουν τήν άνωτέρω σέσειν προς ταύτας.

'Ο Αυγερινός λνει τή δύο προταθέντα αινιγ-
ματα, και λέγει μάλιστα εις τόν προστεινάντα
ότι ταύτα ήσαν πολυ εύκολα.

Λύσις του α' άποτος—άκτος
Λύσις του β' ήειδι—ζειδι.
'Ο Αυγερινός λέγει εις τόν 'Αλεξ. Σ. Πόν-
τον, Παπαρητόπουλον, Γκιώνην, Γουρ-
ζίν, διατί έπαθον δίκην εκλείψην από τό Σα-
λόνι του Α.Ο.Δ.Ο.; τόση ήτο ή φόρα ;
'Ο Αυγερινός τήν γελωσαν Σελήνην τήν
συμβουλεύει να αλλάξθ τή ψυδώνυμόν τής εις
'Αργυράν Πανδύλληον.

'Ο Αυγερινός εidoποιεί τήν δεσποιναν 'Αλε-
ξάνδραν Γ., ότι μετά τινες ήμέρας θά μεταθθ
εις τήν πατρίδα τής, λέγει δέ εις τόν Φώτον
Γιοφύλλην να προσέψη τās δεσποινίδας εν
Κερκύρα Α. Β... τήν άλλοτε εις τήν Διάπλασιν
Αύραν τής Κερκύρας και τήν Φαίκακον Καλ-
λονήν (έλησηνθησα τό όνομά τής) να έγγραφω-
σιν εις τό Α.Ο.Δ.Ο. και να κομώσι τό Σαλόνι
διά του καλμού των.

'Ο Ε. Ν. Νάτσης λέγει στόν **Γέρω-Κου-
κουδίνον**, ότι τās κρίσεις του επί του ποιη-
τικού διαγωνισμού δέν τās βρίσκει και πολυ δι-
καίας.

Διατί να άρκεσθθ να άπαρημύγησθ μόνον τή
επιλήψιμα τών υποβληθέντων ποιημάτων. Λέγει
εις αυτόν, ότι ή δεσποινίς Σημηριώτου δέν
επαίξει και ενίκησε εις τήν ποδοσφαιρισίν, άλλα
εις τήν αντιπαίρισιν (Λόου-Τέννις); Μπορεί
δέ λέγει μιά γυναίκα να παίξθ Φούτ-Μπόλ ;
'Ορισμένως, προσθέτει ό Ε. Ν. Νάτσης, ό
Κουκουδίνος δέν θά παρηκολούθησε τούς ά-
γώνας με ένδιαφέρον, άφού μεταβάλλει τήν ό-
νιδαν Σημηριώτου από νικήτριαν του Λόου-Τέννις,
εις 'Όλυμπιονίκην του Φούτ-Μπόλ, ενθ' εκεί
ένίκησαν οι γαλβόδινοι Δανοί, τελευταίων έλθόν-

των τών έθνικων ποδοσφαιριστών.
'Εξακολουθών και μετά τινες άλλας παρατη-
ρήσεις ό κ. Ε. Νάτσης, λέγει ότι γενικώς αι
κρίσεις του ποιητικού διαγωνισμού κέκτηται
μην ποιάν τινά αλήθειαν κριτικήν, άλλ' εις τās
περισσότερας μερής άπέτυγε και αυτός, ό **Κου-
κουδίνος** δηλαδή.

'Ο **Κουκουδίνος** έρωτ'ή τόν κ. Ι. Η. Στα-
ματούλην α' διατί τό χωρίο του τό λέγουσιν Ευ-
λόκαστρο; β' διατί δέν στέλλει εις τό Α.Ο.Δ.Ο.
μιά περιγραφή ζωντανή του περιόμορου χωριού
του; και γ' διατί δέν τόν βλέπει και καμμίά
φορά 'στό Σαλόνι, ενθ' δέν λείπει ποτέ από τό
Α.Ο.Δ.Ο. τό όποιον έπικέπτεται; 'Όάν κουμ-
πάρος με κρεμασμένα τή χέρια με τή γαι-
τωμένα παραμύθια του, τή ποικίλα άνέκδοτα, τ'
άθονα λαϊκά και τή άλλα Κλέφτικα' άγιοκέρια
του. 'Ερωτ'ή δέ επί τέλους μήπως δέν του άρέσει
τό Σαλόνι ;

'Ο **Κουκουδίνος** αναγνώσας τό τόσον άρέ-
σκον εις τόν εκ Κωνσταντινουπόλεως κ. Δ. Σ.
ποίημα του κ. Σημηριώτου «Πέραν του τά-
φου», έθυμήθη τόν Βουκόλακα του 'Αριστ. Βα-
λαωρίτη, ειρε ότι έλαβε γύραν κάποια τυμβού-
ρχια—κλειψία—μυμήσις, κί' έξεκαρίσθη από τή
γέλοια. διότι ό φοβόληπτος ποιητής φοβερίζει
από τόν τάφο του την άγάπην του περι ής ό Πα-
ράσχος πός 40 έτών θέλων να άπεικονίσθ πιστός
τήν άσάθειον τής γυναίκας έγγραφε γιά κάποια
Πειραιώτισσα:

Καί φεύγει ή νεότης μας ως άστραπή ταχεία
ως ώρες σταθερότης εις στήθη γυναίκεια.

Τών σημερινών δεσποινίδων, κυριών, γυναι-
κών, επιλέγει, δέν ιδρώνει τ' αυτά από τέ-
τοιες σκοτούρες, διότι, αι γυναίκες τής σημε-
ρής, ως οι άγχρησται του μεσαιώνος άγχο-
λούνται εις τήν ανακάλυψιν... του φιλοσοφικού
λίθου—συζύγου χρυσοκαυθάρου, και δέν βλέπουν,
μ' όλο του τό δίκχη, άλλα ζινειρα παρα μόνο λί-
ραι, γιατ' ή λήρις είνε από μάλαμα και γιά τό
μάλαμα κάποιος σοφός, που ήταν' άπ' τή Καρδί-
τσα τών Θηβών, ειπεν «άριστον χρυσός κλπ.»

'Ερωτ'ή κατόπιν τόν ποιητήν, που έλεγε ότι
τής άγάπης του τή χείλη είνε οθείκά; Πού και
πότε αλλά ποζέ, και με τό ένσταντανό του
έπηρε τή φωτογραφία του Σαββαΐθ; Τόν παρα-
πέμπει δέ εις τόν Βαλαωρίτην ειπόντα τή χείλη
τής κυρά Φροσύνης «Κοραλλένια» ειτε εις τόν
έλληνην λαν λέγοντα πάντοτε «όκκινα χείλη»
και εις τή δίστιγον «μυρτζανάγγιλο» όπερ ίσο-
δυναμεί προς τόν Βαλαωρίτην όρισμόν.

'Ο **Κουκουδίνος** δέ κατόπιν αυτών λέγει ότι
δυνατόν να δυταρεστηθού έναντίον του ή 'Αμ-
θρακιδίως Αύρα, ή Γελώνα Σελήνη, ή
'Αλκυόνα, ή Ναυαγός τής Ζωής και όλα τή
όνόματα εις ά προσάσεται τό ή, και να τόν γγ-
ρακτιρήσουσιν ως Ευριπίδην—μισογόνην, προς τού-
τους δε όηλοί ότι δέχεται να γορήσει μετά πα-
σών, όγ; βεβαίως τόν χορόν του 'Ησάου...

'Ο **Κουκουδίνος** έρωτ'ή τήν 'Αλκυόνα α-
λήθειαν έπατήρη τής δέν είνε άνεψής 'Αρτεσί-
δου... του Λυσιμάχου; Και ή μητέρα τής δέν
είνε ύψηλή-μελαγχροινή και βρίζεται τώρα στή
έξοχή, σε κάποιο χωριό; Δέν τήν λέγουσιν Δέ-
σποιναι;

'Ο **Κουκουδίνος** εις μάτην άναμε νας άπάν-
τησιν από τούς Δισκοούρους αδελφούς Διαποπού-
λου εν Σπάρτη εις τήν έρωτήσιόν του διατί ένα
χωριό λέγεται «Κλαδ'» και άλλο «Βρέστενα»
αναγκάζεται να τους εξήγησθ άμφοτερα, λέγων
ότι τό μέν χωριό «Κλαδ'» ώνομάσθη ούτω από
του πρώτου ιδιοκτήτου Κροκοδείλου Κλαδ' έπι-
φανούς Σπαρτιάτου όστις εις τούς άμείσως μετά
τήν έλιωσιν τής Κωνσταντινουπόλεως γένους
περιφανείς προσέφερον εις τήν πατρίδα ύπηρεσίας,
καταλάθον δόλοκλήρον τήν Μάνην, πολιορκήσας
δέ εις τό κάστρο τής Μπαρούνης από τινα 'Οθω-
μανών στρατηλάτην, έσώθη άποδράσας, άπεκρυβθη
δέ από τούς 'Ενετούς καταχόντας τότε τό Μοχοχώ-
ρονα. Τό δέ χωριόν «Βρέστενα» ώνομάσθη ούτω από
τους πρώτους μεταφώρους 'Αλθανούς τούς ός μι-
σοφόρους κληθέντας μετά τό 1312 ότινες μαθόν-
τες ότι ό ποταμός λέγεται Οίνους και έγκαταστάν-
τες εύρον ενικόλιώτερον να βαπτίσωσι τό χωριό
«Βρέστενα» με αλθανικήν λέξιν ήτι σημαίνει
τό ίδιο, διότι αλθανικήν «Βρέσι» θα ειπή άμ-
πέλι; και Βρέστενα=αμπελών=οίνους. 'Επι-
λέγει δέ καλόν είνε να άπαντήσωσιν εις τās άλ-
λας τουλάχιστον έρωτήσεις του και να μη σχο-
τόνουν τής ώρας τους πότε σπου Ματάλα τό
Πειριβόλι, πότε στήν άπάνω και κάτω πλατείαν
τής Σπαρτης ή και τόν Πλατανόστιν, άλλα να
ενθυμηθώσι τās όδάς τών προγόνων των και
να προσπαθούσιν να διομόσων προς τόν Γεώργιον
Γεμιτόν ή Πηλιθώνα, και να μη τή περιμέ-
νουν όλα από τό γέω **Κουκουδίνον**, όστις μ'
όλα τή γεράματα—του βαστούν άκόμα τή κότζια
'μπορεί ν' άνεθί κατακόρρα τό κάστρο του Μυ-
ζηθ'—Μισοτ' άκόμη μιά σοσά κί' από 'κει με
μιά ματιά ως τό Γεράκι. Τά Χρύσαφα. (έν πα-
ρεσθένει γιατί τό χωριό τό βαρφαίνει έτσι;) Τσί-
τσιναι—'Αγρίανους Βουρλιτζ-Θεολόγου, (έκει που
ήτήθη ό Κλεομένης) και τή Τίτλια με τό
Πύργο του Ζαλούμεση, να γράψθ πολλά και
λίγα κατά τήν περίστασι γιά τή περασμένα και
τό 1821.

'Ο **Κουκουδίνος** γράφον σήμερα 6 Αυγού-
στου ήμέρα «που φεύγον τή λελέκια» στέλλει
πολλά γαιρετίματα εις τόν κ. 'Αρτανίον εν
'Αλεξανδρεία, και τόν παρακαλεί να πεταγθθ
μιά ματιά εις τό τέλος Αυγούστου στήν Τίν-
ταν που χορτάζουν οι Φελλάγοι και πās πιστός
Μοσλήμ (Μοσλήμ) τήν εορτήν του μεγάλου
Μπαμπ' Αγίου Σαΐτ εδ Μπετοβιτζ και να
στείλθ μίαν περιγραφήν τής τελευμένης εκεί θρη-
σκευτικής και έμπορικης πανηγύρις.